

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer

119de JAAR

Nr. 10

Oct. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

	blz.
Uit de Legerorders	620

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	576
Het regiment infanterie in het gevecht (1), door J. H. Couzy, Kolonel van de Generale Staf	580
Ideologische oorlogvoering, door D. van Tetterode, Res.-Officier van Gezondheid 1e klasse	590
De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens (slot), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	593
Meningen van Anderen	602
De nieuwe infanterie, door R. Jager, Res.-Tweede Luitenant der Infanterie	603
De ambitie voor beroepsofficier, door Mr M. H. K. v. d. Graaf, Res.-Majoor Psychologische Dienst K.L.	610
De oorlog in Korea, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	614
Schriftelijke cursussen, door J. A. Neuyen, Res.-Luitenant-Kolonel der Infanterie	618
Boekbesprekingen	621
Uit de buitenlandse vakpers	623

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer

119de JAAR

Nr. 10

Oct. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

	blz.
Uit de Legerorders	620

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	576
Het regiment infanterie in het gevecht (1), door J. H. Couzy, Kolonel van de Generale Staf	580
Ideologische oorlogvoering, door D. van Tetterode, Res.-Officier van Gezondheid 1e klasse	590
De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens (slot), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	593
Meningen van Anderen	602
De nieuwe infanterie, door R. Jager, Res.-Tweede Luitenant der Infanterie	603
De ambitie voor beroepsofficier, door Mr M. H. K. v. d. Graaf, Res.-Majoor Psychologische Dienst K.L.	610
De oorlog in Korea, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers	614
Schriftelijke cursussen, door J. A. Neuyen, Res.-Luitenant-Kolonel der Infanterie	618
Boekbesprekingen	621
Uit de buitenlandse vakpers	623

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door Generaal Mr H. J. KRULS, *Chef van de Generale Staf.*

„Men will not fight and die unless they know,
what they are fighting and dying for”.

GENERAL MAC ARTHUR.

VIII.

De spanningen, opgeroepen door de Koreaanse gebeurtenissen duren nog voort. Het is trouwens nauwelijks te verwachten, dat in de toestand van spanning, waarin de wereld verkeert, spoedig een blijvende verandering zal komen. Die spanning immers is het gevolg van contrasterende belangen tussen twee groepen van staten, van contrasterende ideologiën en van de omstandigheid, dat één der beide partijen — hoewel potentieel de mindere van de ander — zich voor een eerste treffen sterk heeft gemaakt door, daartoe in staat gesteld door zijn dictatoriale regeringsvorm, doorlopend sterke parate strijdkrachten op de been te houden. Aan deze hoogspanning kan slechts een einde komen óf door een uitbarsting óf doordat de communistische groep de parate strijdkrachten van de ander zodanig in kracht ziet toenemen, dat zij de strijd tegen haar potentieel toch reeds sterkere tegenstander niet wil aanvaarden.

Niemand kan voorspellen hoe lang het duurt, al eer Stalin en de zijnen tot een beslissing zullen komen. In de afwachtingsperiode zullen zij ongetwijfeld trachten hun tegenstanders te ondermijnen en hen op de zwakste plaatsen aan te vallen.

Het Westen kan maar één ding doen: *zich sterk maken*, sterk niet alleen in militaire zin, maar ook in geestelijke; sterk ook op economisch gebied.

Het is niet gemakkelijk in al deze richtingen gelijkmatig sterk te zijn; zij zijn van elkander afhankelijk in het positieve of in het negatieve.

Militaire kracht en welvaart gaan moeilijk samen. Opvoering van de ene betekent gewoonlijk schade voor de andere. Te sterke concentratie der aandacht op de verhoging van militaire kracht, kan de welvaart ontoelaatbaar schaden en daardoor weer de geestelijke weerstand van het volk in gevaar brengen. Omgekeerd geldt hetzelfde. Laat men de welvaart toenemen ten koste van het militaire vermogen, dan kan dit in tijden als wij thans beleven funeste gevolgen hebben, terwijl het dan te laat komende besef van zwakte de geestelijke kracht zal aantasten.

Het is uiterst moeilijk om hier de juiste weg te vinden. Wij militairen moeten er ons voor hoeden om alleen en uitsluitend naar de zuiver militaire kant der dingen te kijken; zij, die ons regeren, moeten echter voorzichtig zijn om zich niet alleen te laten leiden door overwegingen van andere dan militaire aard en zullen hun verklaarbare tegenzin moeten overwinnen om juist, wanneer economische- en sociale voorzieningen zulke hoge eisen stellen, een ruime aandacht aan 's lands strijdkrachten te geven.

Het tragische van dit alles is, dat het opbouwen van strijdkrachten zo lang duurt en grote voorziening vraagt, die eerst later tot resultaten leiden. Daardoor dreigt steeds het gevaar, dat men zijn zwaartepunt te laat naar de militaire sector zal verleggen.

Korea was een teken aan de wand. Het is overal verstaan. Het proces tot versnelling der opbouw van strijdkrachten is overal begonnen. Ook in ons land, hoewel onze stappen nog behoedzaam zijn.

Onze Regering heeft in beginsel besloten om binnen een jaar drie divisies mobilisabel te maken. Twee daarvan zullen bestaan uit personeel van oudere lichten, dat in Indonesië heeft gediend. De derde zal worden verkregen uit de lichten 1949 II en 1950 I en II.

Eerstbedoelde divisies zullen opnieuw worden ingedeeld en op sterkte gebracht, van materieel en munitie voorzien, terwijl voorts alle voorbereidingen voor een snelle mobilisatie worden getroffen. Dank zij de bilaterale overeenkomst hopen wij in de nabije toekomst over Amerikaanse bewapening en uitrusting te zullen beschikken. Zolang dat niet het geval is, zal van het aanwezige Britse materieel gebruik worden gemaakt en zullen wellicht de tekorten met snel verkrijgbaar materieel van Brits type worden aangevuld.

Willen de divisies ooit hun taak kunnen vervullen, dan zullen zij gedurende enige tijd voor herhalingsoefeningen moeten opkomen. In 1951 zal dit brigadesgewijze geschieden. Regering en legerleiding beseffen, dat hiermede van het personeel, dat reeds zo lang overzee heeft gediend, wederom een groot offer wordt gevraagd. 's Lands belang maakt dit echter noodzakelijk. Er zijn geen anderen, die deze taak kunnen vervullen.

De duur der herhalingsoefeningen zal zoveel mogelijk worden beperkt; er is echter een grens, waar beneden het doel niet meer kan worden bereikt. Hoewel deze herhalingsoefeningen nog vele maanden voor ons liggen, vestig ik er echter nu al de aandacht van een ieder op, dat zij het grootst denkbare rendement moeten hebben.

Daaraan zal een ieder, die thans met de voorbereidingen en straks met de uitvoering belast is, zich voor 100 % aan deze taak moeten geven.

Dat is niet alleen nodig om in 's lands belang de best mogelijke resultaten te bereiken, maar ook tegenover de mannen, die voor deze oefeningen worden opgeroepen. Zij hebben er recht op veel te leren en zo goed mogelijk gereed te worden gemaakt voor de taak, waarvoor zij thans worden bestemd. Als wij daar van nu af aan steeds aan denken, dan kunnen deze oefeningen een succes en voor de mannen zelf een vreugde in plaats van een ergernis worden.

Om de derde divisie te kunnen vormen, komt de lichte 1949 II terug, voor zover zij reeds met groot verloop was om met hen, die bleven, de opleiding voort te zetten. In een rondschriven aan alle dienstplichtigen van deze groep heb ik de redenen tot deze maatregelen zoveel mogelijk uiteengezet.

Wij moeten ons allen terdege bewust zijn van het feit, dat deze maatregelen voor velen een grote teleurstelling betekenen. In vergelijking met vorige lichten komt 1949 II er heus niet zo slecht af, maar het missen van een kans, die eerst zeker scheen, zal heel wat dienstplichtigen van 1949 II zeer aan het hart gaan.

Ook daartegen is maar één middel. Niet hen bejammeren en beklagen, maar de handen uit de mouwen, aan het werk en alles op alles zetten om van deze voortgezette opleiding te maken wat mogelijk is. Dat geldt voor de commandanten, voor de officieren, de onderofficieren, kortom voor iedereen, die met de opleiding, de verzorging van deze lichte of de voorbereiding daarvan iets te maken heeft. De werkomstandigheden zijn nog lang niet ideaal, maar het moet goed gaan.

Met het verschijnen van dit nummer is ook de jonge lichte in werkelijke dienst gekomen. De eerste ploeg, die niet meer bestemd is voor uitzending naar Indonesië en van de eerste dag af voor een Europese taak zal worden opgeleid. Van die lichte moeten wij maken wat er van te maken is. Als haar opleiding straks voltooid is, moeten wij trots op het resultaat kunnen zijn en tevens hebben bereikt, dat de soldaat dat is op zijn eigen prestatie en vertrouwen in zich zelf en zijn leiders heeft verkregen.

Dit doel is zeker voor een belangrijk deel te bereiken, maar het eist veel toewijding en inspanning en strikte inachtneming van een aantal regels, welke ik hier laat volgen.

1. Alle commandanten moeten zich voortdurend laten richten door de gedachte, dat de *opleiding en de oefening van de troep hun hoofdtak is*.

2. Commandanten en instructeurs moeten niet schromen om *gepast initiatief* te ontwikkelen, telkenmale wanneer dit nodig is om opleiding en oefening te verbeteren.

3. Alle functionarissen, die — onverschillig op welk niveau — taken verrichten, welke de verzorging en instandhouding van de troep beogen, moeten zich doorlopend bewust zijn en blijven, dat hun bedrijf alleen is ingesteld om de troep in de gelegenheid te stellen te worden opgeleid en zich te oefenen en in geval van nood goed te kunnen vechten. Dat is het *hoofddoel, dat uitgaat boven zelfadministratie en elk ander doel*.

4. Commandanten en instructeurs kunnen slechts dan de beste resultaten verwachten, wanneer zij er *zelf* naar streven *hun vak volkomen te beheersen* en hun kennis en vaardigheid voortdurend te vergroten. Hun *voorbeeld* moet de troep inspireren.

5. *Tenuë, uiterlijk voorkomen en houding* vragen de grootst mogelijke aandacht. De regels en voorschriften betreffende de tenuën, het onderhoud van kleding en uitrusting, de haardracht, het brengen van de militaire groet enz. zijn gegevens om stipt te worden opgevolgd.

De meerderen kunnen dit bereiken door steeds het goede voorbeeld te geven en daaraan het recht te ontleenen de opvolging van anderen te vragen.

6. De *krijgstucht* is de onontbeerlijke basis voor een goede opleiding en oefening.

De soldaat moet daarvan het hoe en waarom begrijpen, hij moet het voorbeeld van zijn meerderen zien en op verstandige en rechtvaardige wijze er toe worden gebracht dit steeds te volgen.

7. De *verhouding tussen meerdere en ondergeschikte* vraagt bijzondere aandacht. De positie van de eerste wordt allereerst bepaald door eigen kennis en vaardigheid, eigen gedisciplineerdheid en tact om zijn

ondergeschikten te leiden, daarna pas door wetten, besluiten en reglement.

De meerdere behoort steeds een ongeunstelde belangstelling voor zijn ondergeschikten te tonen en hen steeds bij te staan, zonder zich aan hen op te dringen.

8. *Geen gekanker en geklaag* over dat, wat er niet is. Dat helpt niet. Als er iets niet goed is, dient men er te juister plaatse mee voor de dag te komen. Misschien kunnen Uw chefs — door U ingelicht — U helpen. In het andere geval zullen zij U uitleggen waarom dat niet kan.

9. *Geen defaitisme, maar vertrouwen.*

Het helpt U en de Uwen niet, wanneer ge voortdurend piekert over een dreigende oorlog en U laat neerdrukken door de gedachte aan wat er dan allemaal gebeuren zal. Wij worden ook niet sterker, wanneer wij ons zelf steeds voorhouden, dat wij toch niets kunnen. Als wij een kans willen hebben, is er maar één weg: *vertrouwen en hard werken.*

10. *Geen zure gezichten, maar opgewektheid en optimisme.*

Het is niet voor iedereen even gemakkelijk om opgewekt en optimistisch te zijn. Wie het even kan, moet er echter naar streven. Niets drukt een mens meer omlaag, dan een chef of een kameraad met een zuur gezicht, die norske opmerkingen maakt.

Zo zou ik nog wel door kunnen gaan. Ik geloof dat het echter genoeg is. Als wij allen van hoog tot laag van dit oogenblik af er ons toe zetten om ons aan deze „10 geboden” te houden, dan zullen de opleidingen van de lichte 1949 II en van de jonge lichte en straks van de herhalingslichtingen een succes kunnen worden, dan zal ons volk geen onnodige uitgaven behoeven te doen en waar voor zijn geld krijgen.

Ik reken er op, dat U allen meedoet!

REDACTIE

Luitenant-kolonel van de Generale Staf A. L. van den Berge heeft wegens zijn benoeming in een andere functie bedankt als lid van onze Redactie.

Gaarne zeggen wij hem dank voor de door hem verleende medewerking.

INZENDING VAN KOPY EN BRIEVEN

Wij verzoeken bijdragen voor ons blad en brieven, zowel betreffende de Redactie en de Administratie, zonder vermelding van personen, uitsluitend te adresseren:

Aan De Militaire Spectator, Zwarteweg 1, Den Haag.

STAFKAART-BIJLAGE

Bij het artikel van Luitenant-Kolonel J. H. Couzy behoren 1 stafkaartblad en 2 schetsen, welke als bijlagen bij dit nummer zijn gevoegd.

Wij verzoeken onze lezers deze kaart te bewaren, daar in volgende nummers op hetzelfde blad verdere oefeningen zullen worden uitgewerkt, waarbij deze kaart dus weer gebruikt moet worden.

Het is niet mogelijk duplicaten van de kaart te verstrekken.

HET REGIMENT INFANTERIE IN HET GEVECHT (I)

door J. H. COUZY, Kolonel van de Generale Staf.

I. ORGANISATIE.

Deze tactische-applicatorische studiën over het regiment infanterie, waarvan deze eerste het regiment in de aanval behandelt, zijn gebaseerd op de Amerikaanse organisatie 1948, welke is als volgt:

Staf en stafcie.

3 bataljons, elk van:

3 *tirailleurciën*, elk van:

3 *pelotons* à 3 groepen en een ondersteuningsgroep;

ondersteuningspeloton van 3 mortieren van 60 mm en 3 terugstootloze vuurmonden van 57 mm.

ondersteuningcie, waarin mitr.-peloton (4 zw. en 4 lt. mitr.), mortieren peloton (4 mortieren van 81 mm) en peloton terugstootloze vuurmonden (4 van 75 mm).

Cie. zware mortieren, à 3 *pelotons* à 4 mortieren van 11.

Cie. zware tanks, à 4 *pelotons* à 5 tanks.

MGD cie, à verzamelpeloton (voor verzamelplaats gewonden) en 3 *pelotons* voor de bataljons.

II. HET REGIMENT IN DE AANVAL.

Voor deze studie zijn benodigd de bladen van de Nederlandse stafkaart Amersfoort O. en Zutphen W., waarvan een exemplaar bij dit nummer is gevoegd, uitgevoerd in zwart en rood met hoogtelijnen. Daar ook volgende oefeningen op deze kaart zullen worden gehouden, wordt de lezers verzocht die te bewaren. Voor dit geval zijn twee schetsen los bijgevoegd.

Uitgangstoestand.

Algemene Oorlogstoestand.

Nadat **Bla u w** (Amerik. org.) de **R o d e IJsselverdediging** bij Zwolle en Arnhem heeft geforceerd, heeft **R o o d** (Russische organisatie) zich grotendeels kunnen losmaken om overhaast in W. richting terug te trekken.

Bla u w volgt zo snel mogelijk, waarbij op nieuwe **R o d e** weerstand wordt gestuit in de algemene lijn **O** rand van Garderen—Kootwijk

Bla u w heeft belangrijk overwicht in de lucht.

Bijzondere Oorlogstoestand **Blauw**.

De 3 **Inf div** rukt op met twee gevechtsgroepen in voorste lijn, welke ggn de opdracht hebben onafhankelijk van elkander zo snel mogelijk op te rukken en door te stoten.

Nadat de voorhoeden der ggn tevergeefs hebben getracht om de vijandelijke weerstanden op te ruimen of daarin blijvend door te dringen, is op 20 Augustus 1300 de toestand bij de **N g g** als aangegeven op schets No. 1.

Van de vijandelijke opstellingen werd het volgende vastgesteld

Bezettingen met mitr van bospercelen O van Houddorp en Garderen, Ouddorp en boscomplex Z van Ouddorp. Kwgn Garderen/Uddel en Voorthuizen/Apeldoorn zijn bestreken door pda vuur. Tenminste een sectie pda is gelocaliseerd in bosperceel O van Garderen op hor. 482 en midden O rand boscomplex Z van Ouddorp. Art.vuren zijn ontvangen op Remontedepot Milligen en op Straatweg ter hoogte Renbaan.

Uit inlichtingen krijgsgevangenen vermoedelijk vijandelijke opstellingen te Ouddorp en N daarvan bezet door versterkt 1-24 RI; over de verdeling konden geen betrouwbare gegevens worden verkregen. Bezetting Z van Ouddorp onbekend.

21 Augustus zonsondergang 1954 Bijna N.M.
22 Augustus zonsopgang 0533 Vochtig, bewolkt weer,
geen wind, zoel.

C-10 RI heeft zich reeds ter plaatse op de hoogte gesteld van de toestand bij zijn voorhoedebataljon en bij terugkomst op zijn cp treft hij daar C-3 Inf. div, die hem met enkele woorden op de hoogte brengt van zijn voornemens. Juist als de div-commandant de cp verlaat, komt de schriftelijke bevestiging van zijn orders binnen, welke hieronder in uittreksel worden weergegeven.

GEHEIM

3Inf div
Sectie G 3
No B

Ex no
Cp, 201300 Aug 49

Kaarten:

1 : 50.000 Amersfoort O
Zutphen W

Bijlagen:

OPERATIEBEVEL No.
(in uittreksel)

1. Gegevens.

Zie „Mededeling van gegevens no ...” van heden 12.30 Sectie G 2 No ... I 1).

2. Opdracht enz.

a. Opdracht.

Onze divisie zal op 21 Aug niet vóór 12.00 de aanval inzetten ter bereiking van Hoevelaken en Achterveld.

b. Plan.

Beide versterkte ggn in voorste lijn zetten, gesteund door gehele art, gelijktijdig aanval in ter bereiking van W rand Garderen-Kp 20 kwg Voorthuizen/Apeldoorn—Stroe..... (D1).

Voor voortzetting aanval nadere bevelen.

c. Groepering.

(1) In voorste lijn

Noord: Versterkt 10 RI, nader versterkt met 1-3 bat tanks

Zuid: Versterkt 12 RI,

(2) In tweede lijn

.....

1) Niet opgemaakt; zie geschetste toestand

(3) *Scheidingslijn*

Zie schets no. 1.

3. **Uitvoering.**

a. 10 en 12 RI zetten elk in hun vak de aanval in ter bereiking van opgegeven gevechtsdoelen.

b. *DA.*

Versterking rechtstr steun.

10 RI door 25 en 40 Afd VA 155 hw)

12 RI

c. 3 *Verk esk*

Heden 1330 onder bevel C-10 RI; mag niet deelnemen aan aanval.

x. *Bijzondere bepalingen.*

(1) *Punt van aansluiting op kwg ± 500 m Z van Kp 20 kwg Voorthuizen/Apeldoorn.*

(2) *Heden 1400 ter beschikking van*

C-10 RI: 1-3 bat tanks, 25 en 40 Afd VA te Paleis 't Loo.

C-12 RI:

(3) *Hedenavond 2030 ggnCn bij mij.*

4. **Administratie**

Zie Administratief bevel no

5. **Verbindingen.**

a.

b. *Commandoposten.*

Na bereiken D1 mijn cp naar Remontedepot.

Aan:

Verzendlijst A

De Generaal-Majoor,

C-3 Inf div

Handtekening

Naam.

Reeds bij zijn bezoek aan het voorhoedebataljon heeft C-10 RI een voldoende indruk van vijand en terrein verkregen om zonder nadere verkenning een voorlopig plan te kunnen opmaken. Hij ontbiedt zijn bataljonscommandanten en Cn der ondersteunende wapens, waarbij C-1-10 RI wordt vertegenwoordigd door zijn opvolger.

Nadat de majoor S 2 (inlichtingen) de toestand heeft uiteengezet, ontvouwt C-10 RI zijn voorlopig plan en geeft de daarop gebaseerde voorlopige orders uit. De verschillende Cn hebben nu een voldoende basis om hun te houden verkenningen op te gronden.

Teneinde te kunnen vernemen of de resultaten hunner verkenningen nog wijzigingen in zijn plan nodig maken, alsmede om de nodige coördinatie aan te brengen, worden de Cn terug ontboden om 19.00. Aan het eind van die bijeenkomst stelt C-10 RI zijn definitief plan vast en deelt dit — voor zover nog nodig — aan zijn ondercommandanten mede, waarbij hij hun tevens het operatiebevel in de loop van de avond in uitzicht stelt.

Het definitieve plan, dus zijn besluit, zal dan luiden als volgt:

GEHEIM

10RI

N-gg

S 3 No ... B.

Cp, 201900 Aug 49

BESLUIT

voor de aanval op 21 Aug.

1. Plan.

De aanval zal geschieden in drie gedeelten.

a. *Eerste gedeelte*

Een bat inf met esk tanks aanval op Ouddorp.

b. *Tweede gedeelte.*

Na Ouddorp te hebben veroverd, zetten onder *a* genoemde troepen aanval in W richting voort, terwijl op mijn bevel een bat inf met tanks over Ouddorp oprukt naar Garderen om daarbij eventuele weerstanden O van Garderen op te ruimen.

c. *Derde gedeelte:*

Zodra bat in 2de lijn Ouddorp heeft bereikt, verzamelt op mijn bevel voorhoedebat en rukt op over Ouddorp naar boscomplex Z van kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

2. Uitvoering.

a. *Groepering.*

In eerste lijn : 2-10 RI met 1-3 bat tanks

In tweede lijn: 3-10 RI met 2 esk tanks (min twee peln)

Reserve : 1-10 RI met twee plen tanks.

b. *Opdrachten.*

Consolidatie.

1-10 RI boscomplex Z kwg Apeldoorn/Voorthuizen

2-10 RI Garderense heide W kwg Hoogsteeg

3-10 RI N, NW en W Garderen tot Hooiweg

tanks driesprong kwgn 3770.

De Kolonel,

C-N-gg.

Paraaf.

Welke overwegingen hebben C-10 RI tot dit plan geleid?

De analyse, welke hij door zijn routine en het volkomen ingeleefd zijn in de toestand normaal uit zijn hoofd maakt, zal er op schrift als volgt uit kunnen zien.

1. Opdracht.

Op 21 Augustus de aanval inzetten ter bereiking van W rand Garderen—Kp 20 kwg Voorthuizen/Apeldoorn.

2. De toestand en wijzen van optreden.

a. *Beschouwingen welke van invloed zijn op de mogelijke wijzen van optreden.*

(1) *Operatiegebied.*

(a) *Terrein.*

Goed geschikt voor nadering en optreden van vew; evenwel Z van kwg Apeldoorn/Voorthuizen een vrij uitgestrekt boscomplex en bij kwg Garderen/Uddel grintgroeven.

Moeilijk voor nadering van inf; minst moeilijk nabij kwg Apeldoorn/Voorthuizen, moeilijker wordend naar het N toe.

Goede waarnemingsmogelijkheden voor vijand.

(b) *Het weer.*

Vochtig, bewolkt, zoel. Bijna geen wind.

Zonsondergang 21 Aug. 1954.

(2) Toestand vijand.

(a) Zijn voorste steunpunten zijn bekend; vermoedelijk grootste diepte langs kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

(b) Ouddorp en N daarvan 1-24 RI. Beschikt over art.

(c) Hoewel overhaast teruggegaan, moreel weinig geleden.

(3) Eigen toestand.

(a) Versterkt voorhoedebat in contact.

(b) Nog twee geheel verse batn ter beschikking. Drie afdn art en een cie vew.

(c) Alle onderdelen op sterkte, moreel goed.

b. Mogelijkheden van de vijand.

Aangezien voordien geen vijandelijke weerstanden zijn ontmoet — ook niet door 3 Verk esk — vormt de door de vijand georganiseerde weerstand waarschijnlijk geen hardnekkige verdediging. Gezien ook de brede opstelling van 1-24 RI zal de vijandelijke weerstand vermoedelijk door een achterhoede worden geboden.

Hoewel daarvan tot nu toe niets is gebleken, moet rekening worden gehouden met een offensief optreden van de vijand teneinde onze opmars te vertragen.

Blijft de vijand weerstand bieden dan moeten bij het binnendringen van zijn opstelling tegenaanvallen worden verwacht, terwijl hij ook vertragend kan teruggaan.

c. Eigen mogelijkheden.

Aangezien voor de eerste aanval globaal over twee batn inf en drie afdn art wordt beschikt, zal op een bepaald gedeelte van het 4500 m brede front moeten worden aangevallen, hetgeen kan zijn

(1) langs kwg Uddel/Garderen

(2) langs kwg Apeldoorn/Voorthuizen

(3) tussen beide kwgn in.

3. Analyse van eigen en vijandelijke mogelijkheden.

a. Onder alle omstandigheden rekening houden met vijandelijk offensief optreden op beperkte schaal.

b. Aanval langs kwg Uddel/Garderen.

(1) Indien de vijand de verdediging blijft voeren moet na de verovering van Garderen nog een groot gedeelte — vermoedelijk het krachtigste — van zijn opstelling worden opgeruimd. Wel kan de voortzetting van de aanval uit een gunstige richting worden aangezet, maar de W flank van die aanval staat over grote lengte bloot aan een eventuele tegenaanval.

(2) Gaat de vijand vertragend terug, waarbij een snel en krachtig nadringen wordt vereist, dan bevindt zich het gros van de gg ver van de hoofdas.

c. Aanval langs kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

(1) Indien de vijand de verdediging blijft voeren, zal hij waarschijnlijk hier zijn krachtigste verdediging hebben georganiseerd. Behoudens dat het nog op te ruimen gedeelte niet het krachtigste zal zijn, geldt hiervoor hetzelfde als onder b (1).

(2) Gaat de vijand vertragend terug dan zijn alle mogelijkheden aanwezig voor een snel en krachtig nadringen.

d. Aanval tussen beide kwgn.

(1) Indien de vijand de verdediging blijft voeren wordt zijn onmiddellijke verdediging van de kwg Apeldoorn/Voorthuizen direct ernstig bedreigd op haar N flank. Een uitbreiding van het binnendringen in de stelling naar het N en het Z staat minder bloot aan eventuele tegenaanvallen op de flanken dan onder b en c en kost ook minder tijd.

(2) Gaat de vijand vertragend terug dan is een evenwijdige vervolging van de weerstanden nabij de kwg Apeldoorn/Voorthuizen wellicht mogelijk, terwijl de afstand van het gros tot die kwg niet te groot is om snel en krachtig na te dringen.

4. Vergelijking tussen eigen mogelijke wijze van optreden.

a. Aanval langs kwg Uddel/Garderen.

(1) **Voordelen.**

(a) Vermoedelijk minst krachtige weerstand.

(b) Opruimen rest vijandelijke opstelling uit de flank.

(2) **Nadelen.**

(a) Lange nadering over geheel open, goed door de vijand in te zien terrein, tanks bovendien nog hinder van grintgroeven.

(b) Gros ver van de as, de kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

(c) Voortzetting van de aanval lange blootgestelde flank.

(d) Opruimen rest van de vijandelijke stelling duurt lang.

(e) Eventuele vervolging wordt later ingezet.

b. Aanval langs kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

(1) **Voordelen.**

(a) Korte en zeer goede nadering voor inf.

(b) Opruimen overgebleven vijandelijke opstelling uit de flank.

(c) Bij eventuele vijandelijk teruggaan gros onmiddellijk beschikbaar.

(d) Indien weerstanden langs kwg opgeruimd kans dat overige vijandelijke weerstanden verdwijnen

(2) **Nadelen.**

(a) Doordringen tanks in vijandelijke opstellingen zeer bezwaarlijk (bos); pda vastgesteld.

(b) Weerstanden onbekend maar vermoedelijk krachtig en het meest in de diepte.

(c) Voortzetting van de aanval lange open flank.

(d) Opruimen rest vijandelijke stelling duurt lang.

c. Aanval tussen beide kwgn.

(1) **Voordelen.**

(a) Niet te lange goede nadering voor tanks.

(b) Tanks kunnen zeer goed opereren in vijandelijke stelling.

(c) Voorste weerstanden geheel bekend.

(d) Vermoedelijk geen grote diepte.

(e) Uitbreiden van het binnendringen in de stelling naar N en Z kan nagenoeg gelijktijdig geschieden.

(f) Vorengenoemde uitbreiding korter blootgestelde flanken.
(g) Onmiddellijke bedreiging N flank der vermoedelijk krachtigste weerstanden.

(2) Nadelen.

(a) Open nadering voor infanterie.

(b) Eerste aanval vereist goede beveiliging van beide flanken.

Zoals reeds gezegd zal een regimentscommandant deze analyse nimmer op schrift stellen. Doch om aan te geven langs welke lijnen het denkproces dient te gaan om tot een besluit te kunnen komen, is het voorgaande zo gedetailleerd uitgewerkt. Alvorens de routine te hebben verkregen dit geheel uit het hoofd te kunnen, heeft hij voor oefening heel wat analyses moeten uitschrijven.

Zodra C-10 RI zijn definitief plan heeft vastgesteld, kan zijn staf beginnen aan het operatiebevel, dat evenwel eerst definitief kan worden uitgegeven na terugkeer van de commandant van het rapport bij de div commandant, dat om 20.30 wordt gehouden.

Dat *operatiebevel* kan er als volgt uitzien:

GEHEIM

10 RI

N-gg

S 3 No ... B.

Kaarten:

1 : 50.000

Amersfoort O

Zutphen W

Bijlagen: 1 Art.

Ex no

Cp, 202300 Aug 49

OPERATIEBEVEL No

1. Gegevens.

a. *Vijand.*

(1) Bospercelen O van Garderen, Ouddorp en boscomplex Z van kwg zijn tot steunpunten ingericht.

(2) Tenminste een sectie pda is vastgesteld in midden boscomplex Z van kwg en in bosperceel op hor 472.

(3) Geen hindernissen of graafwerk waargenomen, evenmin mijnevelden van enige betekenis.

(4) Geschatte sterkte te Ouddorp en N daarvan een versterkt bat.

b. *Eigen toestand.*

(1) Voorhoede bereikte W rand Meerveldse Enk, stallen remonedepot en Renbaan; kon nergens blijvend in vijandelijke weerstanden binnendringen.

(2) 3 Verk esk bezetten bosperceel Groot Hedebo; sloot naar het N voerende kwg af.

(3) Art vuren ontvangen op remonedepot Milligen en op kwg ter hoogte van Renbaan.

(4) 3 Inf div zal op 21 Aug. gelijktijdige aanvallen inzetten ter bereiking van Hoevelaken en Achterveld.

2. Opdracht enz.

a. *Opdracht.*

Onze gg, nader versterkt met 1-3 bat tanks zal 211200 Aug. aanval inzetten ter bereiking van W rand Garderen-Kp 20 kwg Voorthuizen/Apeldoorn—Stroe (D1).

b. Plan.

De aanval zal geschieden in drie gedeelten.

(1) *Eerste gedeelte.*

Na inleidende beschieting van 50 min een bat inf met esk tanks aanval op Ouddorp.

(2) *Tweede gedeelte.*

Na Ouddorp te hebben veroverd, zetten onder (1) genoemde troepen aanval in W richting voort, terwijl op mijn bevel een bat inf met tanks over Ouddorp oprukt naar Garderen om daarbij eventuele weerstanden O van Garderen op te ruimen.

(3) *Derde gedeelte.*

Zodra bat in 2de lijn Ouddorp heeft bereikt, verzamelt op mijn bevel voorhoede bat en rukt op over Ouddorp naar boscomplex Z van kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

c. Groepering.

(1) In voorste lijn: 2-10 RI met 1-3 bat tanks en pel pioniers.

(2) In tweede lijn: 3-10 RI met 2 esk tanks (min twee peln) en pel pioniers.

(3) In derde lijn: versterkt 1-10 RI zonder 10 Afd VA en pel mr van 11 na verzameling.

(4) Scheidingslijn: Met 12 RI Zuid zie schets no 1.

(5) Startlijn: Te bepalen door BCn.

3. Uitvoering.

a. Versterkt 2-10 RI.

(1) Aanval op Ouddorp N van landweg \pm 300 m N en evenwijdig kwg Apeldoorn/Voorthuizen, frontbreedte \pm 700 m.

(2) Na verovering Ouddorp — met beveiliging der flanken, in het bijzonder naar het Z en onder achterlating bezetting naar het N en NW — aanval voortzetten naar Garderense heide W van kwg Hoogsteeg, alwaar consolidatie.

(3) Gereedstelling W van halfharde weg door 8271.

b. Versterkt 3-10 RI.

(1) Op uur U gereed in verzamelplaats omgeving driesprong kwgn 8370.

(2) Rukt op mijn bevel op over stallen Remontedepot naar Ouddorp.

(3) Stelt zich te Ouddorp gereed voor oprukken naar Garderen en zuivering bosperceel O van Garderen.

(4) Consolideert te Bemelerberg, NW rand Garderen bij Doodeweg en W rand Garderen tussen Koudhoornseweg en Hoogsteeg.

c. Versterkt 1-10 RI.

(1) In huidige opstelling, beveiligt gereedstelling 2-10 RI en verleent dat bat vuursteun.

(2) Verzamelt op mijn bevel en rukt over Ouddorp op naar boscomplex Z van kwg Apeldoorn/Voorthuizen, zuivert dit en consolideert aldaar.

d. Artillerie.

(1) Versterking rechtstreekse steun 25 en 40 Afd VA.

(2) Stellingterreinen O van de lijn Uddel—Meerveld-Kp 26,5 kwg Voorthuizen/Apeldoorn.

(3) Vuurplan zie bijlage 1.

e. 2 cie mr

(1) Stellingterrein Remontedepot.

(2) Neemt deel aan vuurplan art.

f. Tanks.

(1) 1-3 bat tanks bij 2-10 RI.

(2) 2 esk tanks (min twee peln) bij 3-10 RI, twee peln bij 1-10 RI.

(3) Zodra consolidatie voltooid verzamelen driesprong kwgn 7870.

g. Pioniers.

Bij elk bat een pel.

x. Bijzondere bepalingen.

- (1) Rechtstr overleg C-2 en 1-10 RI omtrent te verlenen vuursteun.
- (2) C-2-10 RI geeft C-3-10 RI op waarheen bezetting Ouddorp na doorschrijding te dirigeren.
- (3) Punten van aansluiting consolidatie 3-10 en 2-10 RI Hooiweg.
2-10 RI en 12 RI op kwg ± 500 m Z van Kp 20 kwg Apeldoorn/Voorthuizen.

4. Administratie.

Ongewijzigd.

5. Verbindingen.

a. Codewoorden en seinen.

(1)

b. Commandoposten.

- (1) Mijn cp ongewijzigd.
- (2) cp 2-10 RI aanvankelijk bij 1-10 RI.
- (3) Ik bevind mij gedurende eerste gedeelte aanval bij stallen Remontedepot, daarna Ouddorp.
- (4) *Uur U is 1200.*

De Kolonel,
C-N-gg,
Handtekening,
Naam.

Aan:

Verzendlijst A en 1-3 bat vew
25 Afd VA
40 Afd VA

GEHEIM

Bijlage bij het Operatiebevel van C-10 RI van 202300 Aug. 49 S3 No ... B

VUURPLAN

voor de aanval op 21 Augustus 1949
(bijbehorend een schets)

INLEIDENDE BESCHIETING

Van ...	Onderdeel	10 Afd	25 Afd	40 Afd	Mr.	Toelichting
Tot ...		101	101	101		Br. vuren art 350 m
		102	102	102		„ „ mr 400 m
U min 50 tot U		103	103	103		Vuurstoten art 4; tempo 5
		105	105	105	104	Onderhouden 1 bg per min
		106	106	106	107	Mr vangen aan op U min 10

ONDERSTEUNING EN BESCHERMING VAN DE AANVAL

Van ...					Toelichting	
Tot ...	Onderdeel	10 Afd	25 Afd	40 Afd	Mr.	
U tot U + 5		101	102	103	104	Br. vuren art 350 m
U + 5 tot U + 7		105	106	103	104	„ „ mr 400 m
U + 7 tot U + 9		108	109	103	107	bg tempo 5 (105 hw)
Appel tot Appel + 4	—		103	110	—	2 (155)
Peer tot Peer + 4	—		111	112	—	Codewoorden:
Perzik tot Perzik + 4	—		112	113	—	115 Jan
Pruim tot Pruim + 4	—		115	114	—	116 Pieter
Consolidatie		117	116	115	—	117 Kees

Codewoorden Appel, Peer, Perzik, Pruim, Pieter en Kees te geven door C-3-10 RI;
Jan door C-2-10 RI.

Het operatiebevel doet zien, dat daarin allerlei uitvoeringsmaatregelen zijn opgenomen, waarover de commandant niet rept in zijn besluit. Dit is normaal. Alleen het aanvalsplan moet woordelijk uit het besluit worden overgenomen, doch overigens moet de staf in staat zijn — door bekwaamheid en het kennen van de opvattingen van de commandant — om het besluit in een gedetailleerde uitvoeringsregeling uit te werken. Is de commandant nog weinig bekend met zijn staf of is deze laatste nog onvoldoende geoefend, dan zal de commandant meer details in zijn besluit aangeven. Zulks kan zonder bezwaar geschieden, aangezien het besluit een persoonlijk stuk is van de commandant, waarin hij kan opnemen hetgeen hij wenst. Doch elke staf dient er naar te streven zo gauw mogelijk de opvattingen van zijn commandant te kennen en de geoefendheid zo hoog mogelijk op te voeren. Slechts hierdoor kan de staf zijn commandant behoorlijk bijstaan, zodat deze zich geheel kan blijven wijden aan de hoofdzaken.

In het besluit is niets opgenomen van een inleidende beschieting, terwijl deze in het bevel wel voorkomt. Dit komt omdat daarover eerst definitief werd beslist op het rapport bij C-3 Inf div, waarbij ook de DAC aanwezig was.

Het bij het operatiebevel gevoegde vuurplan kan ook afzonderlijk worden uitgegeven, hetgeen veelvuldig het geval zal zijn, aangezien het meestal niet op hetzelfde tijdstip als het operatiebevel gereed is. De daarbij gaande schets heeft een schaal van 1 : 25.000.

Zoals altijd maakt de inf commandant, ic C-10 RI, zijn wensen kenbaar. Aangezien hij in dit geval vermeent, dat van een verrassing van de vijand geen sprake meer is, wenst hij vóór het inzetten van de aanval de bekende vijandelijke opstellingen te doen neutraliseren. Uiteraard geschiedt deze neutralisatie zo mogelijk over een breder front dan de aanval zelf, teneinde de vijand in onzekerheid te laten omtrent de juiste plaats van de aanval. In verband met de beschikbare middelen moet in het onderhavige geval beperking in dat opzicht worden aanvaard.

Bij de bataljons bevinden zich de waarnemers van de voor rechtstreekse steun aangewezen afd art.

Na het tijdschema tot U + 9 worden vuren alleen afgegeven — indien nodig — door het geven van het codewoord, terwijl de vorengenoemde waarnemers elk gewenst vuur — b.v. tegen een onverwachte weerstand — zeer snel kunnen doen afgeven.

IDEOLOGISCHE OORLOGVOERING

door D. VAN TETTERODE, Res.-Officier van Gezondheid 1e Klasse,
Kapt.-Adjutant van de Inspecteur Geneeskundige Dienst K.L.

„Wij moeten ideologische inhoud geven aan het
„leven van de millioenen mensen in Europa.”

ROBERT SCHUMAN.

II (Vervolg van blz. 544)

De laatste tijd zijn herhaaldelijk cijfers gepubliceerd, die de militaire macht van Rusland en zijn satellietstaten vergelijken met die der Westerse wereld. Zo is o.m. bekend gemaakt dat Rusland zou beschikken over 175 divisies tegen Amerika over 10; over een uitgebreide duikbootvloot, welke zes maal zo groot is als die van Duitsland in 1940, en over 40.000 tanks, wat zeven maal meer is dan Amerika thans bezit.

De ideologische krachtverhouding laat zich echter niet in cijfers uitdrukken; toch beslist ten slotte deze verhouding over de vraag, welke idee in de komende tijden over de wereld zal heersen. *Technisch* staan de „democratieën” op hoger peil dan de „volksdemocratieën”; *ideologisch* verkeren de eersten nog in het tijdperk van pijl en boog, de laatsten in het atoomtijdperk.

Amerika en West Europa zijn in een versneld tempo aan het herbewapenen, teneinde een militair evenwicht te scheppen. Maar wat wordt er gedaan om de ideologische achterstand op te heffen? Welke is de ideologie die de democratieën nodig hebben?

Het is goed eerst in het kort na te gaan wat het woord „ideologie” in wezen inhoudt. Met de definitie van de encyclopaedie: „begrippenleer” komt men niet veel verder. Indien wij ons niet aan een definitie willen wagen, kunnen wij toch vaststellen dat de ideologieën, welke wij de laatste jaren hebben leren kennen worden gekarakteriseerd door drie belangrijke elementen.

De basis van een ideologie is een scherp omschreven *wereldbeschouwing*. Eén, die de massa in beweging kan zetten door in haar het *vuur* te ontsteken en de bezieling op te wekken voor de nieuwe idee. Weet men de vrijkomende volksenergie te gebruiken in een tot in finesses uitgedacht *plan*, dan ontstaat de geweldige kracht, die wij ideologie noemen, en die de wereld hervormt, ten goede of ten kwade. Het is deze kracht geweest, die van het verslagen Duitsland de sterkste militaire macht ter wereld maakte. Het is dezelfde kracht, die thans een groot deel van de mensheid beheerst en opnieuw de aarde veroveren wil. Maar het is óók de enige kracht, die de democratieën verenigen kan tot een macht, die het militante materialisme kan overwinnen en de wereld vrede kan geven.

Wat moet de ideologie der democratie zijn? Voor het beantwoorden van deze vraag wil ik eerst het woord geven aan een arbeider uit Zuid-Wales, een gewezen communistisch agitator, die in een toespraak, welke hij onlangs hield, het volgende zei:

„Meer dan 20 jaren heb ik het kapitalisme bestreden. Ik wilde iedere kapitalist of industrieel verpletteren.

De streek van Engeland, waar ik vandaan kom, heet „klein Moskou”; het is een gebied dat een ideologie kent. Ik werkte er in de mijnen en

nadat ik daar 28 jaar de mijnwerkers in het communisme had getraind, ging ik naar de staalindustrie en werd binnen 9 maanden één der leiders van de vakvereniging. Van staal wist ik niets af, maar ik wist genoeg van revolutie om elke industrieel te verslaan. Ik wist ook hoe ik mensen in een revolutie moest gebruiken. En ik was vast besloten hiervoor alles op te offeren, zelfs als dat nodig mocht blijken mijn gezin, de liefde van mijn vrouw en van mijn dochter. Ik zou alles offeren op het altaar van de klassenstrijd.

Ik was van plan een einde te maken aan een record, dat door de staalindustrie gehouden werd, nl. 50 jaren arbeidsvrede. Dit record betekende voor mij dat de vakverenigingsleiders in de betrokken bedrijfstak geen pit hadden. Als communist zag ik er geen heil in de mensen met rust te laten en ik was van plan iedereen te verontrusten. Veel industriëlen denken dat de oplossing voor het communisme de strijd tegen het communisme is. Maar dat is de grootste fout, die men maken kan. Iedere communist, die wat te betekenen heeft, kan een leger industriëlen die geen ideologie hebben, verslaan. En toen ik voor het eerst het kantoor van de directeur binnenging, dacht ik ook hier een man te vinden, die geen ideologie had.

Toen ik zijn kantoor binnenkwam, werd mij voor de eerste keer in mijn industriële loopbaan een stoel aangeboden. Gewoonlijk verliepen deze besprekingen nogal fel en eindigden er meestal mee, dat men mij op de één of andere manier aan het verstand bracht, dat ik kon verdwijnen. Nu echter ontwikkelde zich een merkwaardig gesprek. De directeur vroeg mij of ik ooit een probleem had aangepakt in de geest van „*wat is het beste*” in plaats van „*wie heeft gelijk*”. Ik werd zenuwachtig, omdat ik meende dat iedere directeur, die het over fair play had, een gek of een oplichter was. Ik zei tegen mijzelf dat deze man een afwijking moest hebben en ik stelde voor de zaak tot de volgende dag uit te stellen; misschien voelde hij zich dan beter. Ik was uit mijn evenwicht, want zulk een behandeling had ik nog nooit meegemaakt. Ik moest eerst weer nadenken.

Die nacht kon ik niet slapen; de vraag: „*wat is het beste*” liet mij niet met rust. Toch ging ik de volgende dag terug naar het kantoor met het besluit deze directeur van zijn stuk te brengen, omdat een getrainde communistische vechter weet dat hij de overwinning behaalt, wanneer hij zijn tegenstander er toe kan krijgen zijn kalmte te verliezen. Maar in het gesprek dat toen ontstond, lukte dit helemaal niet. Integendeel! Ik verloor mijn zelfvertrouwen. Mijn ogen gingen open voor een totaal andere manier van vechten. Ik ontdekte dat deze directeur juist datgene gevonden had, waar ik mijn leven lang naar had gezocht. Hij had gevonden dat de oplossing voor elk probleem in het bedrijfsleven, elk economisch-, elk politiek-, elk huishoudelijk probleem, gezocht moet worden in persoonlijke verandering. Ik had gepoogd de bestaande orde omver te werpen om plaats te maken voor een nieuwe orde. Maar indien wij de bestaande orde willen veranderen, moeten wij zelf veranderen.

Het enige antwoord op de ideologie van het communisme, het enige antwoord op de ideologie van het materialisme is *verandering*. Verandering in ieder mens. En tot mijn mede vakverenigingsleden in andere landen zou ik willen zeggen: VERANDER, VERENIG en VECHT! Dat is de enige manier om een nieuwe wereld te krijgen.

De ideologie van het materialisme heeft een wereldomvattend plan. Legers zullen het niet tegenhouden, geld zal het niet tegenhouden. Het enige, dat de stormloop van het materialisme kan stuiten, is opoffering, persoonlijke verandering”.

De woorden van deze arbeider, die meer dan 20 jaar voor een andere ideologie gevochten heeft, geven ons een beeld van de ideologie, welke de democratieën nodig hebben. De kern er van is: persoonlijke verandering.

De logische, nuchtere oplossing voor een door verdeeldheid gekenmerkte samenleving is: *eenheid*. Maar niet de eenheid opgelegd door de dictatuur van een bepaalde klasse, groep of partij. Tegenstellingen *tussen* mensen kunnen alleen worden overbrugd door verandering *in* mensen. Verandering in hun manier van leven en werken.

Wanneer radicaal geleefd en gewerkt wordt volgens de algemeen geldende normen van eerlijkheid, zuiverheid en onzelfzuchtigheid, betekent dit een totale ommekeer op sociaal, economisch en politiek terrein.

De wereldbeschouwing van de democratische ideologie moet, in tegenstelling tot die van de materialistische ideologie ervan uitgaan

dat mensen belangrijker zijn dan dingen;

dat samenwerking onder alle omstandigheden mogelijk is door persoonlijke verandering en

dat alleen het absolute aanvaarden van morele normen, de democratie mogelijk maakt.

Deze idee geeft ieder mens de kans een actief aandeel te hebben in de herbouw van de wereld; in het scheppen van eenheid in en tussen de volken, en in het bouwen van een samenleving, waarin iedereen vrij zal zijn en iedereen voldoende zal hebben.

Is dit het niet waar iedere gewone man en vrouw naar uitzielt?

Wat is nu de invloed die deze ideologie op het leger heeft? Wing-Commander Edward Howell, O.B.E., D.F.C. van de Royal Air Force, die een uitvoerige studie van dit onderwerp heeft gemaakt, vat zijn conclusie in vijf punten samen:

1. Deze ideologie zorgt voor een hoog moreel, omdat zij aan iedere militair iets groots geeft om *vóór* te vechten en niet alleen iets om *tegen* te vechten.

2. Zij kweekt een op hoog peil staande discipline aan, omdat deze niet alleen van buiten opgelegd wordt, maar gebaseerd is op innerlijke en morele discipline.

3. Zij zorgt voor een goede samenwerking en corpsgeest in en tussen de onderdelen en afdelingen, tengevolge van een nieuwe impuls om de taak zo goed mogelijk te volbrengen.

4. Zij maakt van de strijdkrachten in vredetijd niet alleen een beveiliging tegen oorlog, maar ook een oefencentrum voor democratische burgerzin, voor de gehele mannelijke jeugd van de bevolking.

5. Deze ideologie geeft aan de strijdkrachten een machtig wapen, dat, in het offensief gebruikt de ideologische overwinning kan verzekeren, en, in het defensief gebruikt, beveiligt tegen het werk van ondermijnende elementen. Zij vormt op ideologisch gebied het equivalent van de atoombom op materieel gebied.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

B. De opmars (Slot).

3. *Uitvoering van de opmars.*

f. De Pantserdivisie in de opmars.

(1) Algemeen

Alhoewel wij voorlopig niet over een pantserdivisie zullen beschikken is het toch van belang om te weten, hoe een dergelijke eenheid opmarcheert. Immers de vijand heeft pantserdivisiën en om er van op de hoogte te zijn hoe wij ons hiertegen te weer zullen moeten stellen dienen we te weten hoe zij kunnen optreden.

Zoals reeds eerder werd opgemerkt is de pantserdivisie de eenheid bij uitstek om een opmars uit te voeren. Om de factor snelheid, bij een opmars van zo groot belang, tot haar recht te laten komen is men evenwel aan bepaalde voorwaarden gebonden. En het is nu aan ons om deze beperkingen bij het nemen van tegenmaatregelen uit te buiten. Zij zijn:

- (a) Men zal de meest geschikte assen van beweging moeten volgen.
- (b) Men zal zoveel tanks in voorste lijn moeten hebben als terrein en tegenstand mogelijk maken.
- (c) Men zal de eenheid bij tegenstand moeten ontplooien, om zwakke plaatsen in het verdedigingsstelsel te vinden.
- (d) Het materieel vereist een zorgvuldig technisch onderhoud en een geregelde inspectie van motoren, rupsbanden, radiotoestellen, batterijen, wapens en munitie.

(2) Wijze van opmarcheren

Deze zal bij de legers van de verschillende landen niet ver uiteen lopen. In onderstaand geval is de Britse methode als voorbeeld gekozen.

(a) *Verkenning*

Indien het contact met de vijand nog niet tot stand is gekomen of verloren is gegaan kan het verkenningsselement worden gebruikt voor het tot stand brengen van de gevechtsaanraking. In een dergelijk geval wordt deze verkenning uitgestrekt over de gehele breedte van het opmarsvlak.

Indien het contact wel tot stand is gekomen verdient het aanbeveling om de assen van beweging vrij te laten van pantserwagens. Deze zijn alsdan van weinig nut, kunnen verkeersopstoppingen veroorzaken en de beweging van de volgende voertuigen belemmeren. De pantserwagens kunnen in een dergelijk geval het beste worden gebruikt voor verkenning langs minder belangrijke wegen op de flanken van de opmarcherende colonne.

Indien diep in het vijandelijk gebied is gepenetreerd en de flanken

van de opmarcherende colonne niet op een andere wijze worden beveiligd is het gewenst om onderdelen van de verkenningsseenheid op deze flanken te houden, teneinde bijtijds te worden gewaarschuwd tegen pogingen van de vijand om de as van beweging af te snijden. Bedoelde onderdelen moeten dan voldoende ver buiten deze as opereren, om het een centraal opmarcherende reserve mogelijk te maken zich zó vroegtijdig te verplaatsen, dat met een dergelijke poging bijtijds en afdoende kan worden afgerekend.

Verkenning en beveiliging onmiddellijk in front van de opmarcherende troepen geschiedt door een voorhoede, welke moet worden samengesteld uit een gemengde krijgsmacht, waarbij ten minste tanks en infanterie zijn ingedeeld.

(b) Groepering

De snelheid en het succes van een opmars zijn in hoge mate afhankelijk van de groepering bij de aanvang. Deze groepering houdt verband met de aard van het terrein en de soort weerstand, waarmede rekening moet worden gehouden. Het is van uitzonderlijk belang om een juiste balans te vinden in de verhouding tussen pantser en infanterie in de verschillende echelons.

De Britse pantserdivisie telt onder meer vier regimenten tanks en vier bataljons infanterie, elk wapen ondergebracht in een afzonderlijke brigade; benevens een motorbataljon.

Het eerste vraagstuk, dat een commandant moet oplossen is, of hij wil oprukken over een of twee marswegen.

In het eerste geval wordt zijn colonne zeer lang, doch beschikt hij over een sterke reserve onder leiding van een brigadestaf, welke niet in het gevecht wordt gebracht, vooraleer op vijand is gestuit.

Een opmars over twee assen van beweging, dus met beide brigaden in voorste lijn, heeft het voordeel, dat de colonnelengte belangrijk wordt verkort en een grotere snelheid van actie kan worden bereikt indien op vijand wordt gestoten. Indien voorts, in een dergelijk geval, een der beide colonnes wordt opgehouden, is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat de ander ongehinderd kan doormarcheren. De divisie-commandant kan nu altijd nog een reserve vormen door een of meer eenheden uit de brigade te lichten en onder zijn rechtstreekse leiding te houden, evenwel met het bezwaar, dat voor deze reserves niet over een organiek brigadestafkwartier kan worden beschikt.

Bij een opmars met één brigade in voorste lijn kan het terrein een der volgende groeperingen commanderen:

— **open terrein**

In open Europees terrein, waarin toch altijd nog wel enige bedekking en défilé's zijn te vinden, kan de voorste brigade als volgt zijn samengesteld:

- Drie tankregimenten;
- Het motorbataljon;
- Een infanteriebataljon;
- Een regiment veldartillerie (mech).

De infanterie heeft tot taak de door de vijand verdedigde dorpen te veroveren en de bossen te bezetten, welke aan de opmarsweg zijn gelegen. Na een dergelijke actie verdient het overigens aanbeveling om deze

infanterie voorlopig ter plaatse te laten en een nieuw bataljon naar voren te schuiven.

— **Bedekt terrein**

In meer bedekt terrein, waarin de ontplooiing van de tanks aan beperkingen is gebonden, verdient het aanbeveling de voorste brigade als volgt samen te stellen:

- Drie infanterie bataljons;
- Eén of twee tankregimenten;
- Een regiment veldartillerie (mech).

Tenslotte moet dat stafkwartier aan de leidende brigade worden toegevoegd, waarvan de meeste onderdelen in deze brigade zijn opgenomen. In open terrein dus het stafkwartier van de pantserbrigade, in bedekt terrein dat van de infanteriebrigade.

Indien een pantserdivisie oprukt met twee brigaden in voorste lijn zullen tanks en infanterie gewoonlijk gelijkelijk over beide gevechtsgroepen worden verdeeld. Het motorbataljon kan in een dergelijk geval over beide colonnes worden gesplitst dan wel in zijn geheel bij de divisie-reserve worden ingedeeld.

Het toegevoegde regiment veldartillerie moet steeds **o n d e r b e v e l** van de gevechtsgroep worden gesteld.

g. De Infanteriedivisie in de opmars.

(1) *Algemeen*

Aangezien dit de eenheid is, waarmede Nederlandse troepen naar alle waarschijnlijkheid een opmars zouden moeten inzetten zal op dit onderwerp iets dieper worden ingegaan.

De infanterie divisie in beweging is zeer kwetsbaar voor een aanval van vijandelijke pantserstrijdkrachten. De Britten, die tot nu toe in hun infanteriedivisie niet beschikken over tankeenheden, achten het dan ook nodig, om in de opmars steeds enige van deze wapens aan die divisie toe te voegen.¹⁾ Bij de Amerikanen spreekt deze noodzaak overigens niet

Een ander bezwaar tegen het uitvoeren van een opmars met een infanterie divisie is het feit, dat zij niet zoals de pantserdivisie, voor het doen van verkenningen, over een breed front kan uitwaaiëren om daarna wederom snel te concentreren voor het lanceren van een aanval. Het gemis van deze mogelijkheid is van invloed op de frontbreedte van de opmars.

Indien voorts de factor snelheid op de voorgrond treedt moet de zuivere infanterie gemotoriseerd worden vervoerd. Het zal dan nodig zijn motortransport toe te voegen of dit uit de divisiebronnen zelf te

¹⁾ In dit verband kan worden opgemerkt, dat het regiment pantserdoelartillerie in de Britse infanteriedivisie vermoedelijk zal verdwijnen. De antitank-taak zal dan worden opgedragen aan de tanks van het verkenningsregiment. Een compromis dus met de Amerikaanse opvatting, welke in de tank nog altijd de beste tankbestrijder ziet.

Ook de 6 ponder in het bataljon zal vermoedelijk uit de bewapening worden genomen, aangezien deze onvoldoende doorslag vermogen heeft Als overgangsmaatregel zou dit geschut worden vervangen door de 17 ponder.

Uiteraard moet aan deze noot worden toegevoegd, dat de bij een voorhoede ingedeelde tanks eerder een aanvallende dan een verdedigende taak hebben te vervullen.

putten. De Engelsen rekenen er op, dat zij een peloton 3-tonners nodig hebben voor het gemotoriseerd vervoer van het lopende gedeelte van een bataljon infanterie. De Amerikanen rekenen op 30 vrachtauto's van 2½ ton.

Niet alleen de factor snelheid maakt evenwel de aard van vervoer uit. Ook het terrein en de tactische omstandigheden kunnen in de beslissing hieromtrent een belangrijke rol spelen. Het kan namelijk voorkomen, dat een opmars moet worden ingezet direct aansluitende op een grote aanval. Nog aanwezige lichte vijandelijke tegenstand kan dan tot een voorlopig optreden te voet noodzaken. Ook is de mogelijkheid niet uitgesloten, dat niet direct over voldoende toegevoegd gemotoriseerd vervoer kan worden beschikt. Een commandant moet er echter steeds aan denken, dat hij tijdelijk een belangrijk aantal voertuigen voor personenvervoer uit zijn eigen divisie kan putten.

Nog dient te worden opgemerkt, dat het bij een gemotoriseerd optreden aanbeveling verdient om de voorste infanterie in terreincarriers te vervoeren, teneinde de snelheid van actie te bevorderen. Deze voertuigen vormen, meer dan de 3-tonners, een tactisch geheel met de tanks.

(2) *Verkenning*

Het verkenningsorgaan van een infanteriedivisie kan worden gebruikt voor verkenning in front en op de flanken. Het kan echter bij uitzondering ook een onderdeel van de voorhoede vormen. In verband met het tactisch optreden vragen de volgende punten de aandacht.

— Gewoonlijk zal het orgaan moeten verkennen of beveiligen over de gehele breedte van het front. Het blijft dan onder rechtstreeks bevel van de divisiecommandant. Indien evenwel wordt opgerukt met één gevechtsgroep in voorste lijn kan het geheel of gedeeltelijk onder bevel van de betreffende gevechtsgroepcommandant worden gesteld.

— Men moet er rekening mede houden, dat het orgaan doorgaans niet meer dan ten hoogste twee opmarswegen kan bestrijken. De commandant is steeds genoodzaakt om een reserve in de hand te houden om de frontbreedte af te tasten indien op vijand is gestuit.

— Beveiliging van de flank kan geschieden door evenwijdig oprukken aan de colonne, dan wel door het tijdelijk bezetten van belangrijke knooppunten op de flank van deze colonne.

— Indien het contact met de vijand verloren is gegaan kan volgens Britse opvattingen worden volstaan met een zwakke voorhoede. Het kan dan voorkomen, dat het verkenningsorgaan de basis van deze voorhoede vormt. Het moet dan evenwel worden versterkt met infanterie en artillerie.

(3) *Groepering*

Ook de infanteriedivisie kan oprukken met één of met twee gevechtsgroepen in voorste lijn. Het specifieke nadeel van de pantserdivisie, de aanwezigheid van slechts twee brigadestaven, geldt hier niet. Elke infanteriedivisie bestaat uit drie brigaden of regimenten. Men kan dan ook altijd over een goed aangevoerde reserve beschikken.

— **Een gevechtsgroep in voorste lijn.**

Doorgaans betekent dit een opmars over één marsweg en dienten-

gevolge over een vrij smal front. In Nederlands terrein is dit gemiddeld niet veel meer dan 10 kilometer ²⁾). De colonnelengte wordt groot en de ontplooiing, vooral indien de infanterie zich te voet voortbeweegt, moeilijker en tijdrovender. Een dergelijke groepering kan in overweging worden genomen, indien men vermoedt op korte afstand op sterke weerstand te stuiten, welke het nodig kan maken om met de divisie op een smal front aan te vallen. In het buitenland kan het ook mogelijk zijn, dat niet voldoende wegen ter beschikking staan.

— **Twee gevechtsgroepen in voorste lijn.**

In dit geval wordt een breder front bestreken en heeft men zodoende ook meer kans, om bij stuiten op vijandelijke weerstand een zwakke plaats te vinden. De lengte van de colonne is belangrijk ingekort en de ontplooiing kan sneller geschieden. De commandant moet er echter rekening mede houden, dat het kan voorkomen, dat twee derde van zijn macht aan infanterie tegelijkertijd met de vijand in contact komt.

(4) *Beveiliging van de opmars*

(a) *De voorhoede*

Evenals bij de pantserdivisie is de voorhoede van de infanteriedivisie samengesteld uit alle wapens. Gewoonlijk wordt de kern gevormd door een infanterie bataljon, versterkt met een eskadron tanks, een batterij veldartillerie, genietroepen en zware mortieren. De batterij veldartillerie is afkomstig van de afdeling, welke bij de gevechtsgroep is ingedeeld. Indien men slechts over getrokken artillerie beschikt verdient het aanbeveling om de rest van deze afdeling te laten marcheren aan het hoofd van de hoofdmacht van de gevechtsgroep, teneinde van een snelle vuuropening verzekerd te zijn.

(b) *Het voorste echelon van de voorhoede*

Gewoonlijk bestaat dit uit een compagnie infanterie met enige ondersteuningswapens en een vooruitgeschoven waarnemer van de artillerie. Een gedeelte van de tanks van de voorhoede moet tevens bij het voorste echelon zijn ingedeeld. Het beveiligt zich door het uitzenden van een spits, welke op haar beurt wederom een patrouille naar voren stuurt.

(c) *Voorhoede reserve*

Het resterende gedeelte van de voorhoede vormt een voorhoede reserve, welke op enige afstand achter het voorste echelon opmarcheert en zich in de rug laat beveiligen door een patrouille.

(d) *Hoofdmacht*

Het resterende gedeelte van de gevechtsgroep vormt de hoofdmacht, welke wederom enige afstand houdt ten opzichte van de staart van de voorhoede, teneinde manoeuvre mogelijk te maken.

2) Indien in deze verhandeling getallen worden gegeven voor afstanden, tussenruimten, enz. moeten deze worden beschouwd als zijnde zeer betrekkelijk. Zij zijn te allen tijde afhankelijk van de tactische omstandigheden.

(5) *Divisie reserve*

Deze wordt — in geval dat langs twee assen van beweging wordt opgerukt — gevormd door de derde gevechtsgroep en het resterende gedeelte van de hulpwapens. Men kan haar achterwaarts verzameld houden totdat het moment is aangebroken, waarop de divisiecommandant het nodig oordeel een divisieaanval te lanceren. Men kan haar echter ook achter de leidende gevechtsgroepen laten oprukken. In het eerste geval is het voor de commandant gemakkelijker om haar naar een flank te zenden, indien deze door vijandelijk ingrijpen wordt bedreigd.

(6) *Mogelijkheden bij gevechtscontact*

(a) *De lichte troepen*

De wijze van optreden van de lichte troepen wordt bepaald door de taak, die hen is opgedragen.

Bij een beveiligende taak moet, na het stuiten op vijandelijke weerstand, worden getracht deze op te ruimen. Heeft het verkenningsorgaan daarentegen een verkennende taak, dan mag het deze weerstand niet aangrijpen dan in uiterste noodzaak. Het moet dan trachten de vleugel(s) van de weerstand vast te stellen, deze te omtrekken en de opdracht verder uitvoeren. Gelukt dit, dan bevindt zich dus een weerstand tussen het verkennende orgaan en de voorhoede en het is nu de taak van deze laatste om die weerstand op te ruimen.

Indien het verkenningsorgaan op een aaneengesloten vijandelijke weerstand is gestuit vormt het de basis voor de beveiliging van een gereedstelling voor een aanval van andere troepen. Het komt dan te staan onder bevel van de commandant van het vak waarin het optreedt.

(b) *De voorhoede*

De primaire taak van de voorhoede is het opruimen van alle weerstanden op de as van beweging.

Of dit geschiedt door het voorste echelon, dan wel door het inzetten van de gehele voorhoede is een zaak van de voorhoedecommandant en geheel afhankelijk van de tactische omstandigheden.

Het kan evenwel ook voorkomen, dat een weerstand van meet af aan (bijvoorbeeld aan de hand van luchtphoto's), zó sterk wordt geacht, dat redelijkerwijs kan worden aangenomen, dat ook een actie van het voorhoedebataljon in de kiem zou worden gesmoord.

In een dergelijk geval kan de gevechtsgroepcommandant de operatie overnemen en een aanval met zijn gehele strijdmacht inzetten. Ook kan een divisiecommandant, bijvoorbeeld aan de hand van het verloop van een actie bij de nevengevechtsgroep, besluiten de leiding over te nemen.

De factor snelheid mag evenwel nooit uit het oog worden verloren en men dient wel in gedachten te houden, dat, terwijl een aanval van een voorhoedebataljon niet meer tijd aan voorbereiding kost dan enige uren, deze tijd voor het lanceren van een gecoördineerde divisieaanval 48 tot 72 uur wordt.

Het zal dan ook een uitzondering zijn, dat een divisiecommandant het gevechtsgroepverband opheft vooraleer ófwel de voorhoede, ófwel de gevechtsgroep een actie heeft ondernomen.

(c) *De gevechtsgroep*

De gevechtsgroep kan in actie komen, indien de weerstand te sterk wordt geacht voor een bataljonsaanval, of indien deze aanval is mislukt. Doorgaans echter zal in het laatste geval het gevechtsgroepverband worden opgeheven en een divisieaanval worden voorbereid, ten einde de krachten niet druppelsgewijze in te zetten.

(7) *Voorbeeld van een gemotoriseerde voorhoede*

(a) *Algemeen*

De hieronder gedetailleerde voorhoede is samengesteld uit:

- Een bataljon infanterie, met onder bevel:
- een eskadron tanks;
- een batterij veldartillerie;
- een peloton mortieren van 11
- een peloton genietroepen.

Het voorbeeld geldt voor gemiddeld Europees terrein en is, aan de hand van buitenlandse gegevens, voor Nederlandse doeleinden opgebouwd. Afstanden en groepering zijn afhankelijk van de tactische omstandigheden, zij gelden niet imperatief voor elk geval. Indien de infanterie zich te voet verplaatst zullen de afstanden bijvoorbeeld gedeeltelijk anders zijn.

Aangenomen is dat de opmars langs één as van beweging geschiedt. De infanterie wordt verplaatst in 2½ tonners, met uitzondering van die in het voorste echelon. Deze bevindt zich in terreincarriers.

(b) *Groepering*

Verkenningsorgaan	tot 15 km	{	Verkenningpeloton
Voorste echelon	Spits	± 600 m	{ Groep tanks Peloton infanterie (in carriers) Vooruitgeschoven waarnemer artillerie
		± 1500 m	{
		± 1500 m	{ Commandant compagnie infanterie Peloton tanks (min groep) Verkenningsgroep genietroepen
			± 3000 m

**Voorhoede
reserve**

		Batterij veldartillerie
		Bataljonscommandant met gevechtsstaf
		Eskadron tanks (min pel)
		Compagnie Infanterie (in 2½-tonners)
± 6500 m	}	Ondersteuningscompagnie
		Peloton mortieren van 11
		Peloton genietroepen (min groep)
		Compagnie infanterie (min pel) (in 2½-tonners)
		Staf en stafcompagnie
± 1000 m	}	
		Peloton infanterie (in 2½-tonners)

N.B. Het hoofd van de hoofdmacht bevindt zich op een afstand van ongeveer 5000 meter van de staart van de voorhoede. Aan het hoofd van de hoofdmacht marcheert de rest van de veldartillerie van de gevechtsgroep.

(8) Hulpwapens en diensten bij de opmars

(a) *Luchtstrijdkrachten*

Een opmars kan praktisch niet worden ingezet indien niet ten minste over een plaatselijk luchtoverwicht wordt beschikt. Zowel directe als indirecte luchtsteun moeten de commandant indien nodig in staat stellen om het initiatief te behouden.

De beschikbare luchtsteun moet evenwel zoveel mogelijk worden gespaard voor de uiteindelijke aanval, welke na de naderingsmars zal worden uitgevoerd. Dientengevolge moeten de luchtaanvallen, reeds tijdens die mars, in eerste aanleg worden gericht tegen doelen, welke de komende gevechten kunnen beïnvloeden.

Teneinde onverwachte omstandigheden het hoofd te kunnen bieden wordt bij de voorste gevechtsgroepen een luchtradiowagen ingedeeld.

(b) *Artillerie*

Het grootste gedeelte van de artillerie, ook dat van de legerkorpsartillerie, moet zo ver mogelijk vóór in de colonne marcheren. Indien op de vijand wordt gestuit moeten de voorste troepen ogenblikkelijk door enige vuurmonden kunnen worden gesteund. Deze eis is van invloed op de wijze waarop de artillerie oprukt en, hoewel het onder de meeste tactische omstandigheden aanbeveling verdient om haar geconcentreerd in te zetten, kan er bij een opmars niet aan worden ontkomen, dat artillerieonderdelen onder bevel van de gevechtsgroep, en zelfs onder bevel van de voorhoede worden gesteld.

Indien slechts over gemotoriseerde artillerie wordt beschikt, welke

minder snel in stelling kan komen dan gemechaniseerde, moet men deze niet midden in een colonne laten marcheren, doch bij een voorhoede aan het hoofd van de voorhoedereserve en verder aan het hoofd van de hoofdmacht. De aanwezigheid van een artillerieverkenningsgroep in het voorste echelon en een artilleriewaarnemer in de spits verzekeren een snelle vuuropening.

De coördinatie van de artilleriewaarnemers met de luchtradiowagen is een moeilijk vraagstuk. Men zal uit moeten maken of een bepaalde weerstand door artillerie dan wel door het luchtwapen moet worden aangegrepen. In verband met de vele taken voor de luchtmacht geldt hier het beginsel, dat dit wapen slechts ingrijpt als de artillerie niet in staat is om het doel afdoende te bestrijden.

Hoewel luchtverdediging doorgaans centraal zal worden geleid kan men er bij een opmars, gezien de zeer grote colonnelengte, niet aan ontkomen om enige luchtdoelartillerie bij de gevechtsgroepen in te delen. Deze zal in het bijzonder bescherming verlenen bij défilé's, opstellingsplaatsen van veldartillerie en aan troepen, die voor een aanval worden opgesteld.

(c) *Genietroepen*

Ook hier kan niet aan decentralisatie worden ontkomen, aangezien over de verschillende wegen tegelijkertijd kleine of grotere werkzaamheden, zeer snel, zullen moeten worden uitgevoerd. De taak van de genietroepen bij de opmars is grotendeels gelegen in het vrij maken van de assen van beweging. Teneinde het oponthoud zo kort mogelijk te maken is bij het vooruitgeschoven echelon van de voorhoede een genie-verkenningsgroep ingedeeld, terwijl een kleine afdeling genietroepen hinderenissen van geringe omvang snel kan elimineren.

(d) *Verbindingsdienst*

Voor de verbindingsdienst is de opmars een van de meest moeilijke gevechtshandelingen. Het uitleggen van ingewikkelde lijnverbindingen stuit op bezwaren en men moet er steeds rekening mede houden, dat het vaste verbindingsnet door de vijand of door een vijfde colonne buiten gebruik kan zijn gesteld. Men heeft voorts te maken met een continu verplaatsing van stafkwartieren en commandoposten. De beste verbindingsmiddelen ten dienste van een opmars worden dan ook gevonden in radio, liasonofficieren en ordonnansen.

(e) *Administratie*

Tactici hebben vaak de neiging te vergeten, dat hun plannen nooit tot uitvoering kunnen worden gebracht indien de administratie niet klopt. Het voeren van gevechten, zonder dat daarachter een administratief systeem werkt, dat zorgt voor een goede uitvoering van de bevoorradings, de geneeskundige evacuatie en verpleging, het vervoer en de technische diensten, is ondenkbaar.

De administratie is een samenvoeging van dienstvakken, die het de tacticus mogelijk moeten maken te vechten zonder om te zien of het apparaat dat zijn gevechten moet voeden in orde is.

Bij het opmaken van plannen voor een opmars moet men dan ook beginnen met de administratieve inrichtingen zover mogelijk voorwaarts

te verplaatsen. Zij zijn doorgaans van grote omvang, moeilijk te hanteren en het gedeelte, dat op mars is, is buiten werking.

In het algemeen moet men ten aanzien van de verplaatsing van administratieve onderdelen twee zaken in het oog houden. Zij moeten zo weinig mogelijk worden verplaatst, doch zij mogen het contact met de vechtende troepen nooit verliezen. In dit laatste verband moet worden gewezen op het belang van tussengelegen aanvullingspunten voor het geval dat de verbindingslijnen dreigen te lang te worden.

Voorts dient men bij een opmars de gevechtsonderdelen van zoveel artikelen te voorzien als mogelijk is, teneinde hen in staat te stellen zich zolang mogelijk te bedruipen. Hun transport is er in het algemeen op berekend, dat het meer kan meevoeren dan de organieke voorraden.

De geneeskundige inrichtingen moeten zodanig worden geprojecteerd, dat het hen mogelijk is zieken en gewonden tijdens de opmars te evacueren en onmiddellijk hulp te verlenen indien een aanval wordt ingezet. Dit geschiedt het beste door geneeskundige onderdelen onder het bevel van de leidende eenheden te plaatsen. Doch slechts voor de tijd, dat deze in opmars zijn. De leiding van de geneeskundige dienst moet steeds op het bepaalde niveau centraal worden gehandhaafd.

MENINGEN VAN ANDEREN

De Jeep.

Onder opgemeld hoofd komt in De Militaire Spectator van Sept. 1950, nr. 8, uitreksel uit „Het Leger, de Natie”, Januari 1950” voor, ingezonden door Sectie Krijgsgeschiedenis, hetwelk eindigt: „Volgens de schrijver deed de jeep in Birma zelfs — ontdaan van haar auto-wielen — dienst als locomotief op de enige aanwezige spoorbaan”.

Wellicht is het voor Uw lezers interessant te vernemen dat ook Nederlandse troepen gebruik maakten van de „railway-jeep”, of „jeep-locomotief” of rail-jeep”.

De toenmalige 1e luitenant der Mariniers KMR Ensink, bouwde begin 1946 in Soerabaja, met zijn mannen van het spoorwegdetachment der Mariniers Brigade de z.g. „jeep-locomotief”; 2 met de achterzijde aan elkaar gekoppelde jeeps, waarvan de wielen vervangen waren door treinwielen; voorzien van een ombouw met voor en achter een treinkoppeling en een plaatijzerendak, met niet te vergeten de treinbel, een onmisbaar uitrustingsstuk in verband met de toenmaals onbewaakte overwegen.

Van deze jeep-locomotief is een intensief gebruik gemaakt niet alleen bij het rangeren, doch ook bij de bevoorrading van de aan de spoorlijn gelegen buitenposten.

Toen na de eerste politionele actie grotere gebieden ter beveiliging aan de Mariniers Brigade werden toegewezen en veelvuldig sabotage aan spoorlijnen voorkwam, deed de „railjeep” zijn intrede in de vorm van een vereenvoudigde „jeep-locomotief”, want deze railjeep was alleen bestemd om een kleine patrouille te vervoeren, die tot taak had de genoemde sabotage te voorkomen. Aan de railjeep werd de voorkeur gegeven boven zelfs de lichtste locomotief, omdat ze sneller optrok, even hard „vooruit” als „achteruit” kon rijden en speciaal omdat bij een deraillement de patrouille zijn (alsdan losgekoppelde) jeeps een voor een in het rechte spoor, dus op de baan kon zetten. Maandenlang zijn tussen Probolinggo en Kalibaroo op Oost-Java de railjeeps van de Mariniers Brigade de eerste treinen vooruit gereden om de baan te inspecteren en de trein te beveiligen.

Na de tweede politionele actie zijn ook de Staatsspoorwegen Oosterlijnen op Oost-Java overgegaan tot het in gebruik stellen van railjeeps, speciaal voor inspectiedoeleinden, terwijl de Mariniers van deze jeeps in de nachturen een dankbaar gebruik maakten voor hun „lijn-patrouilles”.

P. DREGMANS,
Majoor der Mariniers KMR.

DE NIEUWE INFANTERIE

door R. JAGER, *Reserve Tweede Luitenant der Infanterie.*

Het artikel „Taak der Infanterie” door Luitenant-Kolonel G. J. van Buuren in *De Militaire Spectator* van October 1949, dat de Engelse opinie over de infanterie in psychologische zin weergeeft, gaf mij aanleiding onderstaand artikel, dat ontleend is aan „What's become in the Infantry?” door Beverley Smith, gepubliceerd in de *Saturday Evening Post* te bewerken.

In dit artikel wordt er ook van Amerikaanse zijde op gewezen, dat de Infanterie, ondanks de gesprekken over atoombommen en supervliegtuigen, nog steeds de „Koningin van het slagveld” mag worden genoemd. Hieronder vindt U de Amerikaanse mening over de infanterist en de redenen, waarom men hem ook in de volgende oorlog zal vinden, waar hij altijd te vinden is geweest — op het slagveld.

Tevens wordt de nieuwe bewapening van de nieuwe infanterie hierin besproken.

a) Wat is de nieuwe Infanterie?

Hiermee wordt de infanterie in de ruime zin van het woord bedoeld, inclusief de luchtlandingseenheden der infanterie, artillerie en cavalerie. De infanterie wordt door de lucht vervoerd, maar vecht op de grond. De artillerie is nauwer dan ooit verbonden met de infanterie. De nieuwe infanterie divisies hebben vele tanks, de pantserdivisies veel infanterie, het verschil bestaat alleen nog maar in de benaming. Ook de lucht, hoewel deze valt onder de luchtmacht, moet men in overweging nemen, zonder luchtsteun kan ook de beste infanterie geen succes hebben.

In bovengenoemd Amerikaans artikel vertelt de schrijver dat hij enige weken heeft doorgebracht met het bestuderen van de infanterie. Hij heeft de manoeuvres en luchtlandingsoefeningen in Fort Bragg en Camp Mackal meegemaakt. Op de beroemde Infanterie School te Fort Benning is hij getuige geweest van de nieuwe tactiek van infanterieonderdelen zowel in de aanval als in de verdediging. Wat hem het eerst opviel bij de nieuwe Amerikaanse divisies was de kolossale vermeerdering van de vuurkracht in vergelijking met de divisies van 1945.

b) Tankbestrijdingswapenen der infanterie.

Een voorbeeld hiervan is de terugstootloze vuurmond (recoilless gun) lichte artillerie die de infanterie zelf mee kan voeren.

Voor een oud-artillerist is het vreemd te zien hoe een soldaat met een soort geweerkanon een doel op een afstand van 1 mijl in puin schiet, terwijl het apparaat zelf niet draait of terugslaat. Dit komt doordat de kracht die de granaat voortbeweegt in balans is met de terugstoot. Het feit dat er geen zwaar terugloopmechanisme nodig is en de speciale constructie van de loop maken het wapen buitengewoon licht, waardoor het gemakkelijk te verplaatsen is. Het model van 57 mm weegt maar 44 pond; het model van 75 mm, dat gewoonlijk op een driepoot van een mitrailleur wordt geplaatst slechts 168 pond.

Afb. 1

Toch kunnen deze wapenen de gewone artillerie niet vervangen, zij vormen echter een krachtige ondersteuning. Zij geven de infanterist een middel om doelen, die hij met eigen ogen kan zien, onder vuur te nemen met de nauwkeurigheid van een geweer.

Het nadeel van dit terugstootloze kanon is de luchtdruk; het is daarom gevaarlijk in de handen van een zorgeloos man. De luchtdruk van gas en de vlam is dodelijk voor iedereen, die zich vlak achter het sluitstuk bevindt (afb. 1). Bovendien is het kanon gemakkelijk te ontdekken door de stof en mondingsvlam. Daarom moeten de kanonnières of een goede dekking hebben of klaar staan om zich snel en dikwijls te verplaatsen.

Het lichte gewicht is speciaal van belang voor luchtlandingstroepen. De mannen, die in het oerwoud of in de bergen hebben gevochten, voegen er echter een waarschuwend woord aan toe: de kanonnen zijn licht, maar de munitie ervan is bijna net zo zwaar als die van de gewone artillerie en iemand moet die munitie naar het gevaarlijke frontgebied brengen.

Op korte afstand zijn deze wapenen niet zo dodelijk als de nieuwe bazooka, maar zij dragen verder en nauwkeuriger en kunnen alle tanks, behalve de zwaarste, onschadelijk maken.

Tijdens de oorlog is er enthousiast geschreven over de raketwerper van 2.36 inch, beter bekend als de bazooka. Dit enthousiasme werd niet geheel gedeeld door de mannen, die er mee hebben gewerkt. De dracht was kort, de nauwkeurigheid liet te wensen over en de uitwerking — toen de Duitse tanks zwaarder werden gepantserd — onvolkomen.

Thans heeft de oude bazooka een grote broer, die van 3,5 inch, net zo licht en met een veel grotere uitwerking (afb. 2). Het projectiel maakt een gat in een pantsering van een dergelijke dikte, dat een tank uitgerust met een dergelijke pantsering zeer moeilijk te besturen zou zijn. Dit wapen zou de tanks verouderd maken als niet de tank een psychologisch verschrikkelijk monster was. Slechts een paar man zijn dapper of koelbloedig genoeg om op korte afstand op een tank te schieten. (Zie: Taak der Infanterie M.S. van October). Als hij mist, is zijn opstelling verraden en dat is fataal. Het is de kunst om niet te schieten, maar te hopen dat de tank hem niet opmerkt.

Afb. 2

Afb. 3

Beverly Smith vertelt hoe op een discussie een officier voor de mop voorstelde, dat de troepen zoveel mogelijk uitgerust zouden worden met bazooka's en dat iedere man, die een vijandelijke tank vernietigde een maand verlof in de Verenigde Staten zou krijgen plus 5000 dollar contant. „Dan,” zei hij „zou er zo'n vraag naar tanks ontstaan, dat men de regel: twee tanks per man zou moeten invoeren.”

Maar in werkelijkheid is dit een ernstig probleem. De Russen weten hoe ze tanks moeten bouwen en dagelijks bouwen zij er meer. Hun tanks mogen niet zo goed zijn als de Amerikaanse, maar zij hebben alles wat zij nodig hebben op het gebied van vuurmonden en pantsering. Deze massieve speerpunten van de Russische eenheden waren de wanhoop van de Duitsers.

Thans hebben de Amerikanen betere wapens voor tankbestrijding dan de Duitsers ooit hebben gehad. Van de lichte terugstootloze vuurmonden tot de raketten, die door vliegtuigen worden afgevuurd toe. Maar er is altijd nog een gebrek aan een wapen, dat gemakkelijk verplaatsbaar is, dat luchtlandingstroepen mee kunnen voeren en dat op grote afstanden tanks kan vernietigen. Zo'n wapen is mogelijk. Alleen moeten er nog enkele technische problemen worden opgelost. Maar men is er mee bezig.

De tank met een lang kanon van 90 mm is een van de best bestaande tankbestrijdingswapenen. De nieuwe Amerikaanse infanterie divisie is uitgerust met 123 stuks plus nog 26 tanks van andere types — een totale pantser-stootkracht die veel groter is dan die van een Amerikaanse pantserdivisie in het begin van de oorlog.

c) Organisatie.

Gedurende de oorlog voegden de Amerikanen dikwijls bataljons tanks toe aan infanterie-divisies, maar het resultaat was dikwijls onbe-

vredigend. Er ontstond verwarring in de bevelvoering en slecht „team-work”. Thans zijn de tanks een volledig deel van de divisie met alle voordelen die daaraan zijn verbonden, wat betreft samenwerking en moreel.

d) Bewapening der Infanterie.

Tijdens de oorlog was de vraag van de troepen „Geef ons meer mortieren van 4,2 inch!” Deze bede is thans verhoord. De nieuwe infanterie-divisie heeft er 36. Zij hebben met hun dracht van twee mijl een grotere trefkracht dan de houwitzer van 105 mm. Deze 36 mortieren kunnen in tien minuten een vuurconcentratie van 70.000 pond metaal en explosieve stof afgeven. Overal is het hetzelfde — **vergroting van de vuurkracht**. Afdelingen van zes stukken inplaats van vier bij de 105 en 155 mm houwitzers, meer mitrailleurs en pistoolmitrailleurs, meer sluipschuttersgeweren en betere geweergrenaten. Het oude betrouwbare geweer M I is nog altijd het standaard-model, maar toch wordt er een beter en lichter geweer beproefd. Tesamen bedraagt de vuurkracht bijna tweemaal zoveel als die van een divisie in 1945. Met andere woorden de nieuwe Amerikaanse divisie kan harder toeslaan.

e) Nieuwe wapens der infanterie.

De waarneming en commandovoering zijn verbeterd, evenals de radio- en lijnverbindingen, die het zenuwstelsel van het leger vormen. Hier volgen enige van de voornaamste punten, zonder evenwel de technische details.

Gedurende de afgelopen oorlog is de mortier het wapen geweest waardoor de meeste verliezen werden geleden. De problemen hierbij zijn (a) het opsporen van de verborgen vijandelijke mortieren en (b) vlug en nauwkeurig vuur op deze mortieren af te geven. Voor dit werk bestaan thans nieuwe geluidmeetinrichtingen en radaruitrustingen. Deze laatste „vangt” de mortiergranaat in de lucht op en legt dan de baan terug af naar het punt, vanwaar de granaat is afgevuurd. Het systeem voldoet over het algemeen wel, maar dient te worden verbeterd.

Veronderstel dat Jan Soldaat, een infanterist aan het front, met eigen ogen een vijandelijke mortier of mitrailleuropstelling ziet. Zijn eigen mortieren en artillerie, die zich meer achter het front bevinden, kunnen deze echter niet waarnemen. Hoe kan Jan hen laten weten waarop zij moeten schieten? Gewoonlijk vereiste dit geoefende waarnemers van de artillerie en die zijn schaars. Thans kan Jan, door middel van een „plotting board” op het hoofdkwartier van de afdeling precies vertellen waar het doel zich bevindt, zelfs al weet hij in de verste verte niet, waar hij zich bevindt (afb. 3). Degenen, die deze methode hebben gezien, maken veelal de opmerking: „Waarom heeft men hier niet eerder aan gedacht?” De gemiddelde infanterist kan in een paar uur leren wat hij te doen heeft.

De veranderingen bij het verbindingsmateriaal bestaan hoofdzakelijk hierin, dat alles lichter is geworden en bovendien dat alles betrouwbaarder en duidelijker is geworden.

Het kwam vroeger voor dat vliegtuigen, tanks en infanterie verschillende soorten radiotoestellen hadden, die niet met elkaar in verbinding konden treden. Dit is allang verbeterd. Nieuwe lichtere kabelleggers

leggen sneller lichtere en sterkere kabel. Alle radiomaterieel is „verkleind”. De soldaat heeft weliswaar nog geen „Walkie-talkie” ter grootte van een polshorloge, maar dat duurt niet lang meer. Frequentie — Modulatie is algemeen. Radio en kabel zijn zodanig verbeterd, dat een soldaat, waar hij zich ook ter wereld bevindt — in theorie — zijn „Walkie talkie” kan nemen en het Witte Huis opbellen — een twijfelachtig privilege.

f) Het moreel der infanterie.

En hoe staat het met de kwaliteit en het moreel van de officieren en manschappen van het leger? Dit is waarschijnlijk de belangrijkste factor van allemaal en is in vreedstijd moeilijk te beoordelen in een paar weken. Iedereen is het er echter over eens, dat het moreel en de efficiëntie veel beter zijn dan enige jaren geleden. Men verlangt naar meer grote oefeningen. De reden hiervan schuilt in de jeugdige leeftijd van de mannen die op het ogenblik onder dienst komen. Meer dan de helft is onder de 22. Ook zijn de oefeningen realistischer dan die van enige jaren geleden. De vijand wordt voorgesteld door een speciaal daartoe opgeleide strijdmacht van een denkbeeldig land. Deze sinistere mannen hebben hun eigen vreemde groene uniformen, gebruiken een vreemde tactiek en zelfs eigen propagandabladen. De mannen gaan zo op in deze oefeningen dat de scheidsrechters moeten oppassen dat er geen werkelijke slachtoffers vallen! Vroeger leerden alleen de stafofficieren iets van deze oefeningen. Thans weet iedereen wat er gaande is. De huidige divisies zijn een mengeling van jeugd en ervaring. Een aanzienlijk aantal van de officieren en onder-officieren zijn in de oorlog aan het front geweest.

De nadruk wordt thans gelegd op de persoon en de waardigheid van de soldaat zelf, op de wetenschap dat de Amerikaanse soldaat beter kan worden geleid dan gedreven en op het feit dat de soldaat, die weet waar het om gaat, in een gevecht meer presteert.

De kleding en schoeisel van de soldaat zijn zodanig gemaakt dat ze door hem zelf moeten worden verzorgd; zijn vrije tijd wordt gevuld met ontspanning, sport en hij krijgt gelegenheid zijn studie voort te zetten.

g) Persoonlijke uitrusting.

Alle uitrusting wordt lichter gemaakt, zoals b.v. de helm. Het gewicht ervan was een extra ongemak voor de soldaat bij alle andere ongeriefelijkheden. Men beproeft thans een nieuw soort helm. Deze is comfortabeler, geeft net zoveel bescherming als de oude, en weegt, geloof het of niet, maar de helft. Nieuwe schoenen, die gelijken op de beroemde schoenen van de Paratroops worden ook gemaakt. De nieuwe rantsoenen bevatten meer verversingen en diversen. De sigaretten zijn van betere merken. Licht gewicht, met eenzelfde of een beter prestatievermogen, is het devies voor ieder wapen van het geweer tot het zware geschut. Sommige stukken geschut zijn ongeveer een ton lichter geworden. Het gaat er hierbij niet om in het terrein een groter bewegelijkheid te kunnen ontplooiën maar de bedoeling is alle divisies door de lucht te vervoeren. En dit zal niet lang meer duren (afb. 4).

Afb. 4

een groter vliegbereik en een grotere efficiëntie wat betreft het geven van luchtsteun.

h) Vervoer door de lucht.

Kolossale nieuwe transportvliegtuigen, die hiertoe in staat zijn, zijn in verschillende stadia van ontwikkeling. De grote bedragen die hiermede gemoeid zijn, ontbreken. Er is een kritiek tekort aan thans beschikbare transportvliegtuigen, zelfs voor de behoefte van de bestaande luchtlandingsdivisies. De C-54 (Dakota), de held van de Berlijnse luchtbrug is niet geschikt voor luchtlandingsoperaties.

Het is de taak van de luchtmacht de luchtlandingsstroepen te vervoeren; juist nu zouden zij hard nodig zijn en men zou dan een mengelmoes van vliegtuigen moeten gebruiken om een luchtlandingsdivisie te vervoeren. Dit is voor een deel een gevolg van kosten die worden besteed aan de grote lange-afstand bommenwerpers en voor een deel aan een militair dilemma: of nu geld te steken in uitrusting die spoedig verouderd zal zijn of wachten op de veel modernere modellen, die in de toekomst kunnen worden geproduceerd. Dit is geen strijd tussen leger en luchtmacht, er zijn verschillende meningen over bij elk van deze wapens.

i) Luchtsteun.

Een dergelijk dilemma doet zich voor bij het probleem van de luchtsteun van de troepen te velde. Er is een groot overschot aan vliegtuigen van de afgelopen oorlog. Zij zijn goed, maar langzaam in vergelijking met de nieuwe jet-vliegtuigen.

Aan de andere kant zijn de laatstgenoemde zo verschrikkelijk snel, hebben zo'n kort vliegbereik en verbruiken zoveel brandstof dat zij niet bepaald geschikt zijn voor de ondersteuning van troepen. Men heeft nu de keuze: of geld uitgeven om de oude toestellen te verbeteren of grote bedragen te besteden aan het ontwikkelen van de jet-vliegtuigen met

De luchtmacht heeft het laatste gekozen. Het staat vast dat er spoedig een jet-vliegtuig zal zijn, die niet alleen alle taken bij het geven van luchtsteun kan uitvoeren, maar die door de grotere snelheid en door het gemis aan propellers een veel grotere nauwkeurigheid met zijn kanonnen, raketten en bommen kan bereiken dan het vliegtuig met de propeller. Toch blijft de infanterie ongetwijfeld onbeschermd gedurende het transport.

j) De sterkte van het Amerikaanse leger.

Zoals men ziet heeft het Amerikaanse leger vele moeilijkheden. Het vroegere prettige en eenvoudige leven is voorgoed voorbij. Het leger kan zich niet beperken tot vechten alleen. Naar schatting bestaat het leger van de Verenigde Staten uit 667.000 man. Hiervan zijn er 127.000, inclusief 4 gevechtsdivisies in Japan en andere gebieden in het Verre Oosten. In Duitsland zijn 92.000 man, waarbij inbegrepen de 1e Divisie en de Constabulary, 5000 man zijn in Triëst. Zo hebben dus 224.000 man de taak verslagen landen bezet te houden. Het is geen aangename of militair nuttige zaak, maar het leger is er mee opgescheept. Grote bedragen moeten worden besteed aan aanvulling, transport en onderhoud van deze bezettingslegers.

Een ander onderhoudsprobleem zijn de 7000 man in de Pacific, de 14.000 in de Caribische zee en de 13.000 in Alaska. Er zijn dus in feite 419.000 man in de Verenigde Staten. Hiervan zijn er 264.000 in opleiding en belast met onderhoud, aanvulling, nasporing en andere noodzakelijke, maar semi-militaire zaken. De overblijvende 155.000 vormen de zogenaamde General Reserve, die vijf gevechtsdivisies in verschillende stadia van gevechtsvaardigheid omvat.

Bij een crisis berust het lot van de V.S. dus in handen van deze divisies — minder dan 100.000 man. Achter hen staan vele divisies van de National Guard, de reserve en de miljoenen Amerikanen, die in de afgelopen oorlog de nodige gevechtservaring hebben opgedaan. Maar het zou veel tijd kosten om hen uit te rusten. Indien Europa zou worden aangevallen, kunnen de eerste paar weken beslissend zijn.

k) De gevechtsvaardigheid van het Amerikaanse leger.

De gevechtsvaardigheid van de bestaande divisies en de tijd, die zij nodig hebben om het front te bereiken, zouden beslissen of West-Europa behouden blijft of dat de Amerikanen teruggedreven worden naar hun eigen continent om daar alleen te vechten. Hoe staat het met deze divisies?

Beverly Smith acht zich niet in staat om een antwoord te geven op deze vraag, maar zijn indruk is dat zij beter zijn dan twee jaar, een jaar of zelfs zes maanden geleden. Maar er is meer nodig. Meer intensieve training in de nieuwe wapens, meer oefeningen, meer spoed bij de ontwikkeling van nieuwe tanks en tankbestrijdingswapenen. En meer nadruk op het feit dat de luchtmacht groot genoeg moet zijn in geval van nood.

De Amerikaanse strijdmacht behoeft niet groot te zijn als de kwaliteit goed is en de gereedheid om te worden ingezet kan worden uitgedrukt in uren in plaats van weken of maanden. Dan kunnen zij een verschrikking te meer vormen voor een land dat een oorlog wil beginnen.

DE AMBITIE VOOR BEROEPSOFFICIER

door Mr M. H. K. v. d. GRAAF, Res. Majoor Psychologische Dienst K.L.

Tempora mutantur et nos....

„In onze tijd dacht men niet over salarissen. Wij voelden er voor om beroepsofficier te worden en daarom meldden wij ons aan. Wij kozen het vak omdat wij het als ons ideaal zagen; het was een kwestie van roeping. De jeugd van tegenwoordig is materialistisch. Zij heeft geen idealen meer. Zij ziet het officierschap niet als iets hogers, maar als een baan, waar een bepaalde verdienste aan vast zit. Kunnen de jongelui in een andere betrekking iets meer verdienen, dan denken zij er niet over om zich op te geven voor de K.M.A.”

Bovenstaande uitspraak staat niet op zichzelf. Men hoort van vele beroepsofficieren uitspraken in dezelfde geest en van dezelfde strekking en het lijkt er sterk op dat zij gelijk hebben. De ambitie voor beroepsofficier is minder geworden en dat vooral in kringen, waaruit men vroeger een groot aantal der aspirantofficieren betrok. Er zijn er inderdaad velen die dingen naar een plaats op de K.M.A., omdat zij denken er maatschappelijk beter door te worden en er zijn er inderdaad velen die afwijzend staan tegenover het beroepsofficierschap en die als reden daarvoor opgeven de huns inziens te smalle financiële basis.

Het valt echter te betwijfelen of de jeugd van Nederland als totaliteit door het bovenstaande inderdaad juist getypeerd is en dat daarmee de kwestie afgedaan is. Als men spreekt over vroeger en vooral als men nagaat hoe men zelf vroeger tegenover de dingen stond, dan dreigt het gevaar dat men het verleden gaat idealiseren. Als men het heeft over de „tegenwoordige jeugd”, dan dreigt het gevaar dat deze jeugd wel eens wat al te zwart getekend wordt in vergelijking met onszelf en haar dingen in de schoenen geschoven wordt, die bij nader inzien niet volkomen juist zijn.

De vraag, die daarom gesteld moet worden, is: Was het vroeger alleen het ideaal dat tot de beroepskeuze officier leidde, of spraken hier ook andere factoren mee. De moeilijkheid is daarbij de definitie van het woord „ideaal”, want wat is een ideaal van een 18-jarige?

Verstaat men hieronder een altruïstisch, hogere doeleinden nastrevend principe, dat men als zijn levenstaak aanvaardt, dan zal men moeilijk van zichzelf kunnen beweren dat men, nauwelijks de korte broek ontgroeid, louter uit idealisme zich aangemeld heeft voor het toelatings-examen van de K.M.A. Er spraken ook toen andere factoren mee; zeer menselijke factoren, die in hun menselijkheid zeker niet negatief behoeven te zijn. Daar was de factor van „het bloed”, van de traditie: vader, oom en grootvader waren officier geweest en, al of niet onder aandrang van de ouders, werd dit beroep gekozen. Daar was de factor die werd gevormd door de gehele sfeer van het beroepsofficierschap; door officier te worden wist men zich geplaatst in een eervol beroep, in een bepaalde stand, met bepaalde voorrechten en met een bepaald aanzien. Daar waren de factoren die vooral op jeugdige leeftijd een rol spelen: het sportieve, het afwisselende, het uniform.

Veel van deze factoren had de jongeman, die zijn keuze liet vallen op het beroepsofficierschap, niet bewust voor ogen. Dat zij echter, vooral onbewust, een rol speelden, is een ieder duidelijk die de gave der retrospectie bezit.

Hoe staat het nu met de tegenwoordige jongeman? Natuurlijk zal er een verschuiving zijn van idealen en motieven; de jeugd van nu is anders dan de jeugd van 30 jaar terug; zij is de moderne jeugd — beïnvloed door de ontwikkelingsgang van heel onze sociale structuur — en zij is de naoorlogse jeugd, die de impressie heeft ondergaan van de bezettingsjaren. Als moderne jeugd heeft zij een veel sterkere technische inslag dan de vroegere. Zij is bij de techniek groot geworden, zij voelt voor de techniek, voor het concrete, het bewijsbare, zij houdt van praktische resultaten die men zien kan. Zij experimenteert graag en streeft naar efficiency, eist deze in ieder geval van anderen.

In de tweede plaats leeft de hedendaagse jeugd in een tijdperk waarin de democratie tot ideaal in de burgermaatschappij en tot probleem voor het leger werd. Het is een moeilijke opgaaft voor de strijdkrachten om het autoriteitsbeginsel te doen harmoniëren met het democratisch principe. En deze opgaaft is voor de tegenwoordige jeugd tot een probleem geworden, waarbij ze vaak een ongefundeerd, eenzijdig en tegenover het leger negatief standpunt inneemt.

Tenslotte is de jeugd van nu niet alleen de jeugd van het technische en democratische tijdperk, maar ook van de naoorlogse periode. Zij heeft een oorlog meegemaakt waarin geestelijke waarden opzij geschoven werden voor de meer materiële van voedsel, kleding en lijfsbehoud. Ze heeft een oorlog meegemaakt van enerzijds grote vrijheidsbeperking — avondklok, kampeerverbod, onderduiken — en anderzijds een te grote zelfstandigheid en vrijheid, door afwezigheid of gebrek aan leiding en steun van de oudere generatie. Zij heeft een oorlog meegemaakt, waarin ouden, die als ideaal gezien werden of als autoriteit gehoorzaamd moesten worden, op het critieke moment bleken kleine, bange mensjes te zijn, die het soms niet al te nauw namen met de gerechtigheid en die in noodtoestand maar al te spoedig geneigd waren het eigenbelang te laten voorgaan. Zij heeft een oorlog meegemaakt, waarin van veel, wat vroeger als waardevol en eervol werd gerekend, de schone schijn afviel en een armzalige werkelijkheid overbleef. Zij heeft een oorlog meegemaakt, waarin veel gesproken werd over een betere toekomst, maar zij heeft ook een na-oorlogse periode meegemaakt, waarin van de schone beloften weinig overbleef en waarin de angst voor het bestaan als individu, als groep, als volk en als werelddeel groeide.

Dit alles heeft een stempel gezet op de hedendaagse jeugd. Zij is na jaren van vrijheidsbeperking, rustelozter en ongeduriger geworden. Zij is ook, door de feiten gedwongen, nuchterder en critischer geworden. Zij durft zich nauwelijks meer over te geven aan long-term planning en idealisme en kijkt voorzichtigheidshalve niet verder dan haar neus lang is. Zij is wars van leuzen en grote woorden en zij vraagt naar de praktische waarde van eer, ideaal en religie. Het autoriteitsprobleem, boven reeds aangestipt, is door de oorlog nog sterker naar voren gekomen: critisch en ontzuhterd — en te veel zelfstandigheid gewend —

aanvaardt de jeugd moeilijk een autoriteit, die slechts gebaseerd is op rang of stand, maar zoekt naar de leider, die door capaciteiten, sociaal begrip en zelfovergave vertrouwen inboezemt en die anderzijds door het overdragen van verantwoordelijkheid vertrouwen schenkt en de drang naar zelfstandigheid aanmoedigt.

En — ondanks en misschien wel juist als reactie op haar kritische en pragmatische houding — zoekt de jeugd naar een taak, die een sociale inhoud heeft en waarin dezelfde liefde en hetzelfde begrip voor de naaste is te verwezenlijken, die ze eist van de ander tegenover zichzelf.

Tenslotte moet bij de typering van de hedendaagse jeugd niet vergeten worden dat zij haast heeft; zij heeft tijd verloren en moet die zo goed en zo kwaad als het gaat inhalen. Door de oorlog zijn er studies afgebroken, is er tijd verloren gegaan door onderduiken en ballingschap, men is ouder geworden en, gedreven door de vrees voor een toekomstige malaise, moet men zien aan de slag te komen. En . . . men wil geen vijf jaar meer wachten voor men trouwt.

Is het wonder na bovenstaande typering, dat de hedendaagse jeugd bij het bepalen van haar beroepskeuze allereerst uitziet naar „prettig werk tegen goed loon”? Het tastbare is in de plaats gekomen voor het ongrijpbare; het salaris in de plaats van de eervolle functie, en vergeet niet: het leven wordt duurder en de jeugd ziet dit feit practisch onder ogen. Maar, en hiermee verschillen wij van degenen die de jeugd alleen maar als materialistisch zien, het is zeker niet het salaris alleen dat de beroepskeuze bepaalt. De beloning is zelfs niet het voornaamste punt van overweging. Wij spraken over „prettig werk tegen goed loon” en op de twee eerste woorden valt de nadruk. De jeugd ziet haar beroepskeuze als het kiezen van een taak, een job, een werkring en zoekt zodanig werk, dat zij haar bevrediging er in vinden kan. Zij zoekt concreet opbouwend werk, efficient, zo mogelijk met tastbare resultaten, met afwisseling, met vaart. Zij zoekt een functie, die gewaardeerd wordt in eigen levenskring en die in sociaal opzicht een taak inhoudt. Zij zoekt werk in een sfeer waarin zij begrepen wordt, in een omgeving, die, net als zij, wars is van leuzen, van vormen en van bureaucratie en zij zoekt „een baan met houvast”, waarin zij zekerheid heeft tegen de opkomende buien die ons werelddeel bedreigen.

Is deze gewijzigde mentaliteit een voordeel of een nadeel? Wij willen deze vraag niet met ja of neen beantwoorden, maar geven de voorkeur aan een drietal opmerkingen. In de eerste plaats deze: Hoe men ook over bovengeschetste mentaliteit denkt, men zal er rekening mee moeten houden. Voorlopig zal men er nauwelijks over kunnen denken om met de ons gegeven riemen tegen de stroom op te roeien. Daarvoor is zij te breed en te sterk. Met andere woorden, daarvoor hangt deze wijziging in mentaliteit te veel samen met sociologische verschuivingen over de gehele wereld en daarvoor is ze te diep ingeschuurd in de ziel van de hedendaagse jeugd. Natuurlijk zal er een zekere afzwakking komen en die is reeds bezig zich te voltrekken; de naoorlogse jeugd wordt hoe langer hoe minder na-oorlogs, maar zij blijft moderne jeugd, jeugd van deze eeuw en men kan nu eenmaal niet de klok radicaal terug zetten. Men zal de veranderde mentaliteit van de jeugd moeten aanvaarden zonder de jeugd daarom verwijtend aan te zien en men zal op grond van deze aanvaarding zijn maatregelen moeten nemen. Maatregelen ten aan-

zien van de salariëring (denk aan de tendens in de richting van een huwelijk op jongere leeftijd) en sociale zekerheid, maar vooral ook maatregelen ten aanzien van de officierstaak op zichzelf. Men zal deze taak voor de hedendaagse jeugd aantrekkelijk moeten maken, er zoveel mogelijk vaart in brengen en afwisseling, maar vooral ook efficiënte en concrete doelstellingen aan moeten geven. Men zal de noodzaak en de mogelijkheid onder de ogen moeten zien van een gewijzigd autoriteitsbeginsel en van een grotere ruimte voor initiatief en zelfstandigheid ook en speciaal voor de jongeren. Men zal mogelijkheden moeten scheppen om vooruit te komen, zich te ontplooien en te laten zien wat men waard is. Men zal de officierstaak zinvol moeten maken — zinvol voor de hedendaagse jeugd — men zal de op zichzelf een groot probleem vormende min of meer negatieve doelstelling van het officierschap, n.l. het zich voorbereiden op iets waarvan men hoopt dat het nooit komt, niet moeten verdoezelen, maar daarnaast zeer nadrukkelijk positieve, sociaal gerichte, doelstellingen moeten plaatsen, die de jeugd accepteert. Naast de taak van het leger als verzekeringsinstituut tegen „inbraak” zal men even nadrukkelijk moeten stellen de taak van het leger als opvoedingsinstituut van Nederlands jongelingschap. Ook in zijn voorlichting en propaganda zal men van de veranderde mentaliteit van de jeugd moeten uitgaan. De oude argumenten doen het niet meer en dreigen zelfs als een boemerang op de ambitie voor het beroeps-officiersschap terug te slaan. Ook wie in deze de jeugd wil winnen, moet haar begrijpen en aanvaarden.

Een tweede opmerking: de gewijzigde levensinstelling van de jeugd heeft een wijziging van instelling tegenover het officierschap met zich meegebracht, de gewijzigde mentaliteit van de adspirant beroeps-officier is van nog andere factoren afhankelijk. Een ervan is het feit, dat er een verschuiving is in stand en klasse der adspiranten. Het zijn er misschien mede politieke oorzaken, die in bepaalde klassen en standen de animo heeft doen verminderen, het is de drang naar verhoging van status en naar sociale zekerheid, die jongelui uit kringen, die vroeger bij uitzondering adspirant officieren leverden, doet grijpen naar de geboden kansen. Dit feit heeft zijn consequenties, ook al omdat het internationaal is en zijn bestendigheid, mede door de eisen, die de tegenwoordige leger-vorming stelt, niet onwaarschijnlijk te achten is. En de belangrijkste consequentie is: de noodzaak, terwille van het leger, van een innerlijke aanvaarding van dit feit en van deze collega's.

De derde en laatste opmerking is deze: Deze verandering van mentaliteit behoeft geen minder goede officieren op te leveren dan vroeger. De officierstaak kan worden een door de jeugd aanvaarde taak, in een door haar aanvaarde omgeving, en een wijze opvoeding, die begint met de bereidheid om te begrijpen en te aanvaarden, kan veel — neen, niet redresseren en ombuigen — maar stimuleren van wat aan gezonde krachten leeft in de Nederlandse jeugd.

En dit vooral is de taak van de beroeps-officier.

DE OORLOG IN KOREA

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel der Grenadiers.*

1. De onderschatting van de tegenpartij.

In het rapport dd 25 Juni 1950 van de Amerikaanse militaire missie in Seoul, — op de dag waarop de poppen op Korea aan het dansen gingen — werden de Zuid-Koreaanse troepen de beste van het vaste land van Azië genoemd. Een Zuid-Koreaans Regiment was, volgens de missie, sterker dan een Noord-Koreaanse brigade van twee regimenten met hulpwapens. Dat was een typisch staaltje van Amerikaanse zelfoverschatting en onderschatting van de tegenpartij, want wij weten wat er met het beste leger van het Aziatische vasteland is gebeurd. De eerste ronden waren volledig voor de Noord-Koreanen, die uitstekend getraind en gewapend bleken. De Zuid-Koreanen hebben zich na de grote nederlagen, met Amerikaanse leiding en hulp uitstekend hersteld. Bij een juiste beoordeling van de krachtsverhouding zou het beginverloop voor de Zuid-Koreanen echter niet zo bedroevend slecht zijn geweest.

2. De inlichtingendienst.

Het is verwonderlijk, dat de Amerikanen zich zo lelijk hebben laten verrassen. Toch heeft de inlichtingendienst niet gefaald. Maanden te voren werden reeds nauwkeurige gegevens over de voorbereidingen van de aanval aan de autoriteiten in Washington doorgezonden, maar die gingen er niet op in. Een Senaatscommissie heeft reeds vastgesteld, dat aan de inlichtingendienst geen verwijt kan worden gemaakt. De commissie is echter nieuwsgierig te weten, wie deze inlichtingen behandeld, of eigenlijk niet behandeld heeft. Daardoor konden de Zuid-Koreanen strategisch-tactisch verrast worden en ook de technische verrassing was groot. De Zuid-Koreanen en de Amerikaanse onderdelen wisten niet over welke wapenen de Noordelingen beschikten, noch wat de mogelijkheden van die wapenen waren. De Amerikaanse piloten waren er over verbaasd, dat de kogels uit hun 12.7 mm mitrailleurs en hun raketten op de Russische tanks afketsten als tennisballen. Zij waren verbluft over de Noord-Koreaanse maskeringsmethoden.

3. De pantserstrijd.

De pantseroorlog is in Korea aanvankelijk van de grootste betekenis geweest. De Zuid-Koreanen waren op de strijd slecht ingesteld. Vele onderdelen hadden nog nooit een tank gezien, laat staan er mee geoefend. Tallozen werden door een panische schrik bevangen, toen de Russische tanks op hen afstormden. En het anti-tank materieel der Amerikanen was te licht! De 2,5 inch bazooka en de recoilless guns konden de Russische pantsers niet buiten gevecht stellen. De 3,5 inch bazooka, die veel beter voldeed, was slechts in zeer kleine hoeveelheden aanwezig. De Amerikaanse eenheden konden daardoor niet tegen de Russische pantsermassa's op. De Amerikaanse tanks waren niet tegen de Russische T 34 opgewassen en het werd pas beter toen de Pershing M 26, en de nog betere Patton M 46 op het toneel verschenen. Ook het prestatievermogen van de Russische tanks was volkomen verkeerd

beoordeeld. De Amerikaanse missie in Seoul was van mening, dat dit bergachtige terrein in Zuid-Korea voor tanks dermate ongunstig was, dat een grote inzet van tanks daar niet te vrezen was!

De Amerikanen hebben de les goed geleerd. Zij zijn reeds aan de bouw van een nieuwe serie zware tanks begonnen.

4. Het luchtwapen.

Zeer veel critiek is op het luchtwapen geleverd. De begin-ervaringen waren inderdaad ongelukkig. Men kan niet vliegtuigen, bestemd voor de luchtverdediging, zo maar laten deelnemen aan de strijd op de grond. Bovendien waren de 375 in Japan gestationeerde F 80 Shooting Star (straal)jachtvliegtuigen allerm minst geschikt voor deelname aan de strijd op Korea. Hun actieradius is 450 km. Zij bevonden zich op 200 km van het oorlogsterrein, zodat zij nauwelijks boven Korea konden optreden. Het is tóch gedaan, omdat men niets anders had dan een paar Mustangs van de Australiërs. Daarnaast waren er 24 lichte bommenwerpers type B 26 en 50 zware type B 29, die voor een samenwerking met grondstrijdkrachten niet in aanmerking komen.

Ook had de training in „Air-support” — zowel bij leger als luchtmacht — zeer veel te wensen overgelaten. Bij de Zuid-Koreanen was dat helemaal niet het geval geweest. Voorts waren de weersomstandigheden in dit jaargetijde op Korea voor vliegtuigen zeer ongunstig.

Zo is in het begin de steun van het luchtwapen — waarvan men zich zeer veel had voorgesteld — onvoldoende geweest. Thans zijn er niet slechts veel meer vliegtuigen aanwezig, maar ook veel beter ingespeide piloten. Zelfs de F 80 doet het nu beter. Maar de prijs is hoog geweest.

Zeer merkwaardig is, dat de luchtmacht der Noordelijken vrijwel geen rol speelt. Laten wij daar echter vooral niet de conclusie uit trekken, dat de Russen over te weinig of geen gelijkwaardige toestellen zouden beschikken. Dat zou een fatale fout zijn! Veeleer is waarschijnlijker, dat men de eigen kracht in de lucht zo geheim mogelijk wil houden om er — als het zover komt — zeer verrassend mee op te treden. In Korea hebben de Amerikanen hier echter tot nu toe het voordeel van. Zelfs de zwakke luchstrijdkrachten hebben in het begin er toch nog zeer aanzienlijk toe bijgedragen om een totale debacle in Zuid-Korea te voorkomen.

5. De grondstrijdkrachten.

De Amerikaanse eenheden zijn onder drang der omstandigheden „druppels gewijs” ingezet, wat strategisch verderfelij is. Mac Arthur had hier echter te kiezen tussen „snel” en daardoor „druppelsgewijs”, of „wachten op meer”, maar daardoor hopeloos „te laat”. Hij koos het eerste, met alle risico's daarvan. En terecht. Hij was nog maar net op tijd, ondanks zijn snelle optreder. Hij moest bij wijze van spreken tijd „kopen”, door de beschikbare troepen onmiddellijk in te zetten. Zodoende slaagde hij er in zijn bruggehoofd rondom Paesan te vormen.

Door de geringe sterkte der grondtroepen, de tenminste gelijkwaardige bewapening der Noordelijken, hun overmacht, de verkeerde beordeling van de mogelijkheden der Russische pantsers, de ineenstorting van de Zuid-Koreanen in de begingevchten, was het voor de Amerikanen volslagen onmogelijk zich te handhaven, zelfs niet achter natuur-

lijke hindernissen als de rivieren Han en Kaem. Wij wijzen er met nadruk op, dat de opvatting, als zouden de Amerikanen over een superieure bewapening hebben beschikt, niet waar is. De middelen van de Noord-Koreanen waren zeker niet minder, hun tanks zelfs beter, terwijl het Amerikaanse anti-tank geschut in het begin onvoldoende was.

Daarnaast speelde ook het terrein een belangrijke rol, bergachtig en dicht begroeid, waardoor de vuuruitwerking beperkt wordt. Als men in dergelijke terreinen niet over voldoende troepen beschikt en de tegenpartij overmachtig, goed getraind en fanatiek is, verwondert het niet, dat de Noord-Koreanen voortdurend konden „infiltreren” en de Amerikanen steeds met omvattende manoeuvres wisten te bedreigen.

Dit alles in aanmerking genomen is de actie der Amerikanen op Zuid-Korea een operatie van groot formaat, waarvoor wij diep respect hebben. Dit geldt niet alleen de organisatie met aanvoerlijnen over duizenden kilometers over de Stille Oceaan, maar ook op strategisch-tactisch gebied. De Noord-Koreanen zijn er niet in geslaagd om de Amerikanen te vernietigen en in zee te drijven, en ondanks de drukkende overmacht der Noord-Koreanen zijn de Amerikanen er in geslaagd een stevig bruggehoofd rondom Paesan op te bouwen. Men kan de vertragingssactie der Amerikanen op Korea zeer zeker een „meesterlijke terugtocht” noemen.

6. Nieuwe oorlogsmiddelen.

Tot op heden zijn hier nog geen nieuwe wapens gebruikt. Geen van beide partijen wenst zich blijkbaar bloot te geven. „Nieuwtjes” zijn vaak sensationeel, maar kunnen in de werkelijkheid geducht tegen vallen.

West-Europa zal goed doen zijn militaire macht tot het maximaal economisch toelaatbare te organiseren en bovendien snel te organiseren. Wij moeten bij deze organisatie voorshands niet rekenen op „nog” geheime wapens. Indien deze er in voldoende mate zijn en hun bruikbaarheid hebben bewezen, kunnen ze worden ingeschakeld. De Russische massa-tactiek wordt op Korea duidelijk gedemonstreerd. Men houdt die vloedgolven niet tegen met speculaties op nieuwe geweldige vernietigingsmiddelen. Slechts een ondoordringbare muur van staal is daartoe in staat. En daarvoor is een leger van voldoende sterkte nodig.

7. De ideologische oorlog.

Korea heeft ook aangetoond dat legers op zichzelf nog niet voldoende zijn om de overwinning te behalen. Die legers moeten ook willen vechten en vooral moeten zij weten waarvoor zij vechten.

De Zuid-Koreanen hadden aanvankelijk een slecht moreel. Er bestond geen vertrouwen in de politieke en militaire leiding. De staven waren niet op de hoogte van wat er bij de troep leefde, waar niet voor hun taak berekende aanvoerders de communistische infiltratie in de hand werkten.

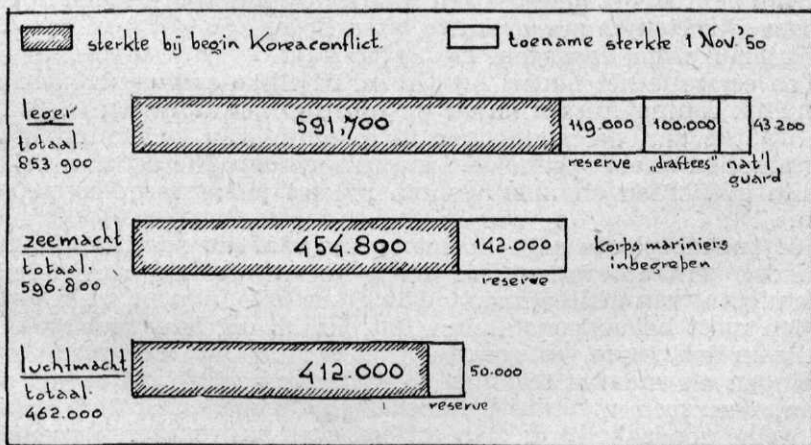
Daartegenover stond de fanatieke ideologie van het communisme, dat zijn volgelingen er toe kon brengen om het machtige Amerika te tarten. Het resultaat der botsing tussen Noord en Zuid verwondert ons niets. Evenals men man tegenover man, divisie tegenover divisie stelt, zo moet men ook de ideologie tegen de ideologie stellen. Doet men dat niet, dan heeft de divisie geen waarde. Dan is die al verslagen vóór er een

schot valt. Op de communistische ideologie moeten wij een passend antwoord geven. Dat is van evenveel belang, als het vormen van divisies. Wij moeten door een betere, hógere ideologie de normale mens niet slechts immuun maken voor de verderfelijke leer van het imperialistische communisme, maar wij moeten de communisten zelf ook kunnen overtuigen van het foute van hun leer. Dat lukt alleen, door er wat beters tegenover te stellen, iets wat overal ter wereld door iedereen, los van rang, stand, ras, geloof, politiek inzicht, kan worden aanvaard.

Datgene wat àlle mensen kan verenigen zijn de grote beginselen van de vrijheid van de geest en de rechten van de mens. Dit omvat het opvoeden van het individu tot zelfstandig denkend mens met groot verantwoordelijkheidsgevoel tegenover zijn God en zich zelf. Dan wordt de strijd tegen het militante materialisme van het imperialistische communisme een zekere overwinning voor de vrije democratie.

Als Korea dit alles ten gevolge heeft, dan is Korea niet het lont, dat het wereldkruitvat zal doen ontvlammen, maar integendeel de waterstraal die de vlammen kan blussen.

DE MILITAIRE MANKRACHT IN DE V. S.

Volgens de laatste in de Amerikaanse pers gepubliceerde gegevens over de voorgenomen personeelstoename van de drie strijdmachten sinds het uitbreken van het Koreaans conflict stelt men zich voor de hierboven geschetste toestand te bereiken op 1 November 1950.

Hoewel in totaal rond 7.000.000 mannen tussen 19 en 25 jaar staan ingeschreven, rekent men er op, dat slechts 1.500.000 man beschikbaar zal komen voor de militaire dienst. De overigen zullen afvallen door uitstel of vrijstelling. 100.000 jonge mannen hebben een oproeping ontvangen voor September en October.

DE KANSEN OP BEHOUD VAN DE VREDE.

Het vervolg van het artikel van Res.-Kapitein F. C. Spits, konden wij tot onze spijt wegens plaatsgebrek niet in dit nummer opnemen.

SCHRIFTELIJKE CURSUSSEN

door J. A. NEUYEN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie.

In het Juni-nummer nr 6 van 1950 trof ik een artikel aan van de Luitenant-Kolonel B. Koning, getiteld „De verdere vorming der Reserve-Officieren”, waarin het invoeren van schriftelijke cursussen wordt bepleit.

Uiteraard heeft een dergelijk artikel de volle aandacht van ons Reserve-Officieren en des te meer wanneer het afkomstig is van een zo bij uitstek deskundig man als de Overste Koning, die wij bovendien kennen en waarderen als een groot vriend der Reserve-Officieren.

Ondanks dit zij het mij vergund, enige bedenkingen naar voren te brengen, tegen de invoering van schriftelijke cursussen en ondanks het feit, dat van de zijde van ons Reserve-Officieren bij herhaling — via de Algemene Vereniging van Nederlandse Reserve-Officieren — is aangedrongen om de voortgezette opleiding weder ter hand te nemen. Zo belangrijk achten wij deze voortgezette opleiding dat de A.V.N.R.O. reeds twee jaar geleden zelf is begonnen met vrijwillige wintercursussen.

Zijn wij goed ingelicht, dan zal de Legerleiding spoedig met de verdere vorming der reserve-officieren aanvangen. Met deze wetenschap voor ogen acht ik het gewenst een waarschuwend woord tegen de invoering van schriftelijke cursussen te laten horen.

Wat zijn mijn bezwaren?

Ten eerste is het nadeel bij een schriftelijke cursus, dat het persoonlijk contact tussen leraar en leerling niet aanwezig is. Ik hecht grote waarde aan de mondelinge uitwisseling van gedachten, waarbij misverstanden direct opgehelderd kunnen worden. Niet ieder is het gegeven zijn gedachten en meningen in precies juiste vorm op papier te zetten.

In de tweede plaats acht ik het succes van een schriftelijke cursus alleen dan gewaarborgd als de drang tot uitbreiding van kennis en kunde uitgaat van de leerling.

Men moet helaas constateren, dat deze drang lang niet altijd aanwezig is en dat nog te veel reserve-officieren zich aan hun plicht en verplichtingen als zodanig trachten te onttrekken of zo dit al niet wordt gedaan, dan toch niet die belangstelling hebben voor hun militaire taak, welke noodzakelijk is, hen tot een goed aanvoerder te vormen.

Naar mijn mening is hier slechts één oplossing. De legerleiding ontdoet zich van dergelijke (res.)officieren.

In dit verband moge verwezen worden naar het rapport van de „Commissie Opleiding, Voortgezette Opleiding en Herscholing Reserve-Officieren”, hetwelk voorkomt in het Juni-nummer van „de Reserve-Officier”, Orgaan van de Algemene Vereniging van Nederlandse Reserve-Officieren.

Ten derde, zo men mocht overgaan tot instelling van schriftelijke cursussen, dan zou het effect alleen geconcretiseerd kunnen worden, door de deelnemers na afloop van een cursus enige dagen onder de wapenen te roepen, teneinde door het afleggen van een examen waar te maken in hoeverre de leerstof is verwerkt en bezonken.

Verder ben ik van mening, dat slechts een zeer beperkt aantal

militaire vraagstukken zich leent tot een schriftelijke cursus. Infanterie tactiek behoort daar zeker zeker niet bij, al staat dit op het lijstje van onderwerpen, welke de Overste Koning noemt.

Naar mijn mening zullen slechts bepaalde artilleristische onderwerpen zich lenen voor een schriftelijke cursus. Ik meen, dat voor 1940 zulks ook is geschied. De resultaten zijn mij niet bekend.

Ten slotte, schriftelijke cursussen eisen een ontzaglijke Staf van leraren en personeel om het werk uit te geven, te corrigeren en de correspondentie er over te voeren.

Het staat te bezien of de wapenscholen deze zullen kunnen opbrengen.

Ik ben van oordeel, dat alleen mondelinge cursussen en praktische troependienst zullen kunnen leiden tot wat men van de Reserve-Officieren verlangt, dat is een goed aanvoerder te velde.

Deze cursussen zullen moeten worden gehouden in het militaire milieu, d.w.z. door het oproepen in werkelijke dienst, zodat de reserve-officier met het aantrekken van zijn uniform ook de militaire geest weer over zich vaardig voelt worden.

Alleen voor diegenen, waarvan mag worden aangenomen, dat hun belangstelling groot is en hun kennis voldoende, kunnen de winteravondcursussen weer worden ingesteld. Maar dan zal de cursist zich ook moeten verplichten tot volledige deelname en zullen absinten niet geduld mogen worden.

Ook deze categorie zal aan het einde in een tweedaags verblijf in werkelijke dienst moeten blijf geven het onderwijs met vrucht gevolgd te hebben.

Naschrift.

Het ligt in het voornemen der Legerleiding in de naaste toekomst de verdere vorming der reserve-officieren ter hand te nemen. Daartoe zullen allereerst maatregelen worden getroffen om:

- a. de thans zeer uiteenlopende kennis der reserve-officieren op een „algemeen” peil te brengen, teneinde hierop voortbouwende,
- b. een meer gedetailleerd en op de oorlogsfunctie gerichte verdere vorming te geven.

Laatstbedoeld deel der verdere vorming zal zowel in de vorm van praktische dienst als in de vorm van theoretische cursussen worden volbracht. Het bereiken van het vereiste „Algemene” peil vordert een theoretische ondergrond.

In dit verband gezien ligt het voor de hand de reserve-officieren voor bepaalde tijd onder de wapenen te roepen en hen achtereenvolgens en aaneensluitend een opleiding onder a en b bedoeld te geven.

Teneinde de verplichte opkomst in werkelijke dienst zoveel te beperken, als in verband met het gestelde doel toelaatbaar is, zullen gedurende de wintermaanden theoretische avondcursussen op vrijwillige basis worden georganiseerd. Het volgen van een zodanige cursus geeft recht op vrijstelling van opkomst in werkelijke dienst voor de duur van zes dagen.

Mede gelet op de bij herhaling naar voren gebrachte wens der reserve-officieren om de verdere vorming weer ter hand te nemen is de legerleiding overtuigd van een zeer grote belangstelling.

Reeds direct treedt hierbij het vraagstuk mondelinge of schriftelijke cursussen naar voren.

Beide hebben voordelen, maar beide hebben ook nadelen.

Bij een vergelijking met Amerika dient men zich voor ogen te stellen dat in Nederland bij mobilisatie onmiddellijk gevechtsvaardige onderdelen beschikbaar dienen te zijn, in tegenstelling tot Amerika, waar altijd nog wel enige tijd voor het oefenen van gemobiliseerde onderdelen kan worden gevonden. Zulks impliceert dat aan de vorming der res.-officieren in Nederland hogere eisen moeten worden gesteld. Wat in het ene land aanvaardbaar is, behoeft dat in het andere land nog niet te zijn.

Gaarne wordt erkend dat er onderwerpen zijn die zich zeer goed, — andere, die zich minder voor een schriftelijke cursus lenen. Gelet op de vóór 1940 bij de Artillerie opgedane ervaringen en mede gelet op de in de burgermaatschappij hiermede bereikte resultaten, is men er echter niet mede af soortgelijke cursussen zonder meer te veroordelen. Het ligt dan ook wel degelijk in de bedoeling proefondervindelijk vast te stellen of en zo ja, welke schriftelijke cursussen levensvatbaarheid hebben en of het gestelde doel daarmee kan worden bereikt. Met de mening van lt. kol. Neuyen dat deze cursussen voor wat betreft het bereikte resultaat bepaaldelijk contróle behoeven, waarvan het resultaat maatgevend moet zijn t.a.v. eventuele vrijstelling van de verplichting voor opkomst in werkelijke dienst, stemt de redactie volkomen in.

REDACTIE.

LUCHTVERDEDIGINGSOEFENING CUPOLA

In het volgend nummer zal een beschouwing over de luchtverdedigingsoefening Cupola verschijnen van Kolonel G. J. M. C. van Nijnatten, Commandant Lucht doel-artillerie.

OFFICIËLE MEDEDELINGEN van het Ministerie van Oorlog UIT DE LEGERORDERS

N. 156 L-LM — Korpsonderscheidings- teken Verbindingstroepen.

Het korpsonderscheidingsteken van het Regiment Verbindingstroepen is gewijzigd en vermeldt thans in witte letters op nassaus-blauwe ondergrond het woord „verbindingstroepen”.

No. 164 LM — Luchtmaachtbewakings- korps.

Bij M.B. van 21 Juni 1950, Kab. nr. 583 is bepaald:

1. Er is een Luchtmaachtbewakingskorps, waarvan de samenstelling wordt vastgesteld overeenkomstig de bij deze beschikking behorende bijlage.
2. Het Luchtmaachtbewakingskorps is belast met de beveiliging en bewaking van de inrichtingen der Luchtmaacht.
3. Het Luchtmaachtbewakingskorps wordt gesteld onder het bevel van de Chef van de Luchtmaachtstaf.

Boekbesprekingen

RADAR, THEORIE EN PRACTIJK, door H. E. Penrose, Geautoriseerde vertaling van J. C. Alders (N.V. Uitgevers-Maatschappij Enum — Amsterdam). Prijs geb. f 29.—.

Ongetwijfeld zullen vele geïnteresseerden en aspirant-radartechnici verlangend hebben uitgezien naar een goed boek over dit onderwerp, geschreven in de Nederlandse taal. Ofschoon, in het bijzonder in de Engelse taal, na de oorlog reeds een enorme hoeveelheid literatuur over de radartechniek is verschenen, bestaat in Nederland ons inziens nog een vrij grote behoefte aan een leerboek of handboek — zoals de vertaler in zijn voorrede zelf opmerkt — bij officieren en radar-instructeurs van de marine, het leger en de militaire luchtvaart, enz.

Nu is het originele werk in de Engelse taal in een populair-technische stijl geschreven, waardoor het alleen bruikbaar is als eerste en algemene orientatie van degenen die de eerste schreden op het pad van de radartechniek moeten zetten, of als handleiding voor bedienaars van radar toestellen.

Wij beseffen overigens dat er op het punt van vertaling talloze grote moeilijkheden bestaan. Wij zijn immers in 1945, na de bevrijding, plotseling gesteld voor een stortvloed van — tijdens de oorlog uitgevonden — Engelse termen en begrippen. Een gestandaardiseerde vertaling van deze nieuwe terminologie is nog lang niet bereikt.

Afgezien van deze moeilijkheden wordt men echter bij het doorlezen van het boek getroffen door de merkwaardige stijl welke wordt gebruikt. Enkele voorbeelden hiervan zijn:

„Het magnetron wordt nu algemeen „beschouwd als een toestel voor het opwekken van radiofrequentie-energie op „frequenties (sic!), overeenkomende met „centimeters golflengte. Zonder twijfel is „dat tegenwoordig zijn voornaamste „taak. Het is echter moeilijk in te zien, „hoe dit, zonder zijn gebruik voor de centimeter-golven, het meest practisch „bruikbaar zou kunnen zijn.” (Blz. 341).

Verder leest men in aanhangsel III:

„Parallel afgestemde kringen tengevolge van de elektrische eigenschappen „welke zij bezitten, zijn vereist om functies in kringen met ultrahoge frequenties „uit te oefenen, om redenen welke gelijk „zijn aan die, welke het gebruik van parallelle resonantiekringen op lagere frequenties besturen”.

Bedenklijker nog is het dat in vele gevallen de reeds bestaande Nederlandse technische termen worden genegeerd. Bij voorbeeld:

Koppeling van de impedantie, i.p.v. het Ned. aanpassing (blz. 22);

Smoorrooster, i.p.v. remrooster (blz. 35);

Overspringtijd, i.p.v. looptijd (blz. 37);

Vonktoestel, i.p.v. vonkbrug (blz. 579 e.a.);

Holteresonator, i.p.v. trilholte (blz. 581 e.a.);

Impedantie-koppelingstoestel, i.p.v. impedantietransformator (blz. 661);

Verzwakking, i.p.v. demping (blz. 393 e.a.);

Oscillatiegenerators, i.p.v. oscillatoren (blz. 33);

Direct-gekoppelde versterker, i.p.v. gelijkstroomversterker, enz.

Een steeds weerkerend euvel is voorts de vertaling van het Engelse begrip „output” (en „input”) door „uitgang” (en „ingang”), terwijl kennelijk afgegeven vermogen, c.q. uitgangssignaal enz. wordt bedoeld. Ook wordt wel de vertaling „Uitgangsgolf” gebruikt, terwijl dan wisselspanning aan de uitgang wordt bedoeld.

Het allerergst is dat op verschillende plaatsen, vooral in het begin, de vertaling zodanig is dat de argeloze student ongetwijfeld een verward of zelfs onjuist begrip wordt bijgebracht.

Bij voorbeeld op blz. 13: „Het min-teken wordt gebruikt als een aanduiding om de invloed aan te geven op de verschijnselen, welke in verband staan met de gewone stroomaanduiding „plus”.

En op blz. 91 leest men: „De velden in de tegenoverliggende punten hebben eenzelfde richting en daardoor zijn zij tegengesteld”.

In het slotwoord poneert vertaler, sprekende over de steilheid van een electronenbuis: „In het Nederlands radio-jargon heet dat de „steilheid”, een nietszeggend woord. Geen Amerikaan zal immers begrijpen wat de „steepness” van een radio-buis is, maar wat de Gm (of mutual conductance) is, weet hij dadelijk!” Wij willen hier in de eerste plaats opmerken dat het niet van belang is wat een Amerikaan dadelijk weet, maar om een Nederlands woord te gebruiken, waarmede een verschijnsel, eigenschap enz. kernachtig wordt aangeduid. Volgens onze ervaring is het begrip steilheid voldoende kernachtig en geeft het een goed beeld van de betrokken eigenschap van een electronenbuis weer. In ieder geval is het beter dan

de nietszeggende vertaling „factor Gm” welke in dit boek wordt gebruikt. Overigens weet ook een Amerikaan onmiddellijk wat „slope” betekent.

Vertaler merkt tenslotte op dat het jammer is dat er in Nederland geen instituut bestaat dat zich bezig houdt met de officiële vertaling van nieuwe begrippen, zoals de Spaanse „Academia”. Een dergelijk instituut bestaat echter, althans voor technische woorden, ook in Nederland en wel onder de naam van Centrale Taalcommissie voor de Techniek.

Resumerende moeten wij als onze mening te kennen geven dat het niet aanbevelenswaardig is het boek, in deze vorm, te gebruiken bij het onderwijs in de rada-techniek, aangezien het een afwijkende terminologie invoert en in het bijzonder omdat het beginnelingen gemakkelijk in de war brengt en onjuiste begrippen bijbrengt. Voor gevorderden of meer-gevorderden is het niveau waarop de stof wordt behandeld te laag.

H. de F.

BALLISTISCHE STÖRUNGSTHEORIE, UNTER BESONDERER BERÜCKSICHTIGUNG DER WITTERUNGSEINFLÜSSE, door Raymund Sängler. Verlag Birkhäuser, Basel 1949. Prijs Zw. Fr. 14.50.

De belangstelling voor het studieveld der ballistiek is, daar zich in elk land slechts een betrekkelijk gering aantal personen op dit gebied beweegt, in het algemeen zodanig, dat slechts voor de algemene handboeken een verschijning in boekvorm verantwoord is. Hetgeen aan dieper gaande studies op het gebied der bijzondere vraagstukken, die tot dit studieveld behoren, verschijnt, gaat in het algemeen niet verder dan het tijdschrift-artikel. Het moet daarom worden toegejuicht, dat de bovengenoemde uitgever het heeft aangedurfd, een verhandeling over één der belangrijkste der bijzondere vraagstukken op dit gebied, in boekvorm te doen verschijnen.

Het helder geschreven werkje behandelt de stof op uitstekende, overzichtelijke wijze, terwijl de mathematische werkwijze zodanig is gekozen, dat de onderlegde practische ballisticus daarin zonder uitzonderlijke moeite kan doordringen.

Na een inleiding en een algemeen overzicht der ballistische storingstheorie, wordt eerst de reductie voor de ballistische luchtdichtheid besproken. Daaraan sluit zich aan een afzonderlijk hoofdstuk voor het corrigeren voor hoogteverschil tussen de opstelling van het kanon en de

mondingshorizon van de normale schoots-tafel, een vraagstuk dat in het vaderland van de schrijver uit de aard der zaak meer op de voorgrond treedt, dan zulks bij ons in Nederland tot nu toe het geval was. Intussen lijkt het gewenst, nu men zich een optreden der Nederlandse strijdkrachten in het verband der Westerse Unie kan indenken, ook aan deze materie hier te lande meer aandacht te gaan schenken.

Nieuw, althans uit het oogpunt der practijk beschouwd, is voor de Nederlandse ballisticus het verwerken van de explicite storing door afwijkende luchttemperatuur, welke vóór ongeveer 25 jaren door de Franse ballisticus Darrieux onder de aandacht is gebracht. Ook dit onderwerp zal bij de in de toekomst te verwachten grotere drachten in de practijk van waarde gaan worden.

Na uitvoerige hoofdstukken over de storing van de normale baan door wind en de invoering van het begrip ballistische wind om tot een rationele correctie daarvoor te komen, volgt een beschouwing over de invloed van aardrotatie, aardkromming en de verandering van g , door de schrijver samengevat onder de naam terrestrische storingen.

Tot slot volgt een korte verhandeling over de ballistische weerdienst, terwijl in een aanhangsel de voordelen worden uiteengezet van het toevoegen aan de storingsdifferentiaalvergelijkingen van wat de schrijver samenvat onder de naam „het toegevoegd stelsel” van differentiaalvergelijkingen.

Het zal in de toekomst van waarde zijn, dieper in te gaan op deze materie, die, ofschoon enigszins buiten het „dagelijks brood” van de practische ballisticus liggend, wellicht nieuwe perspectieven zal kunnen openen.

Wij beschouwen het onderwerpelijke boekje als een zeer waardevolle aanwinst voor de openbaar toegankelijke ballistische literatuur. De heldere wijze waarop het begrip „ballistische” storing wordt uiteengezet en de uitvoerige beschouwingen over de daarbij te gebruiken „gewichtsfactoren” komen ons voor van bijzondere waarde te zijn.

Wij bevelen het werk bijzonder aan en hopen vooral het in handen te zien van onze jongere ballistici.

Rest nog een woord van waardering voor de goede verzorging van het boekje en voor de, in een dergelijk werk opvallende, wel haast volledige afwezigheid van drukfouten.

A. E.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Een vergelijking tussen Russische, Engelse en Amerikaanse legers.

I. De achtergrond.

Engeland.

De Britse traditionele strategie is ontstaan na de ontdekking van de Nieuwe Wereld, toen Engeland als het ware het centrale punt werd tussen oude- en nieuwe wereld.

Daarbij lag Englands kracht bij de zeemacht, die dat land in staat stelde:

1. door blokkade economische druk op tegenstanders uit te oefenen;
2. een machtig koloniaal rijk te stichten;
3. het Engelse eiland zelf veilig te stellen tegen alle invasie pogingen;
4. legers naar overzeese operatietoneelen te zenden.

In tegenstelling met continentale landen, hadden de Britten geen grote legers nodig voor de verdediging van het eigen gebied, zodat Engeland met een klein leger kon volstaan. Maar de Britse legers waren juist door de vloot zeer beweeglijk en konden verrassend worden ingezet.

Bovendien verschafte de vloot de mogelijkheid om troepen van overzee naar het eigen land te vervoeren en daar zonnig legers op te bouwen.

De eeuwenoude strategie is altijd zeer succesvol geweest en had als resultaat, dat er na elke oorlog een krachtige „ontwapeningsactie” was waar te nemen en bij het volk het nut en de noodzaak van algemene dienstplicht in tijd van vrede niet werd ingezien.

Daardoor is Engeland zowel de eerste als tweede wereldoorlog ingegaan met zeer onvoldoende landstrijdkrachten. Daarnaast is Engeland allerminst „self-supporting”. Zowel wat betreft het voedsel als zeer veel grondstoffen voor de oorlogsindustrie moeten worden ingevoerd. Daarom is het voor Engeland een levensvoorwaarde om zijn overzeese verbindinglijnen onder alle omstandigheden open te houden.

Daarnaast bestaat het probleem van de verdediging van het gehele gemeenbest. Elk dominion heeft zijn eigen politiek. Geen enkel Dominion is verplicht om Engeland in een oorlog te steunen, of zijn strijdkrachten in te zetten naar de wensen van Whitehall.

Dat is een probleem dat de V.S., die uit een nog groter aantal staten bestaan

dan Engeland en zijn Dominions, beslist niet heeft. Ook de Unie van Socialistische Sovjet Republieken kent dit vraagstuk niet.

En tenslotte is Engeland in de tijd van de atoombommen een zeer kwetsbaar geheel, door zijn grote concentratie van industrieën op een klein oppervlak.

De Verenigde Staten.

De V.S. zijn een jonge natie, waarvoor de grondslagen zijn gelegd door Europeanen, die in de 17e en 18e eeuw uit het oude werelddeel gevlucht zijn om zich te onttrekken aan de tyrannie van de absolute vorsten. Daardoor is de kern van dit volk zo door en door democratisch, zo zelfs dat generaal Sherman er van zei, dat de openbare mening in een stad of dorp van meer gewicht was dan de algemene wet.

Evenals Engeland zijn de V.S. geen militaire natie. De hoofdoorzaak daarvan is, dat de V.S. gedekt worden door twee oceanen van duizenden kilometers breedte. De glorie van West-Point haalt niet bij die van Wallstreet. Handel eist rust. Met handel is meer te verdienen, dan middels oorlogen.

De Amerikaanse militaire traditie is nog jong.

De V.S. zijn vrijwel „self-supporting”.

Het land heeft zeer rijke hulpbronnen, de landbouw kan de bevolking goed voorzien, de bevolking is groot genoeg om sterke strijdkrachten te vormen, zonder de nationale economie te ontwrichten, terwijl het industriële potentieel geweldig is en lang niet zo kwetsbaar als in Engeland. Het gevaar bij de Amerikanen bestaat, dat zij door hun grote en hoogwaardige industrialisatie het idee zullen krijgen, dat het materieel alles kan doen en zij zelve niets of een klein beetje.

Als men de Amerikaanse en Engelse volkskarakters met elkaar vergelijkt dan kan men de volgende verschillen goed waarnemen:

1. De Amerikaan is vlotter en vluchtiger dan de Engelsman.
2. Hij ziet zijn vijanden in oorlogstijd veel meer als een persoonlijke vijand, dan de Engelsman dat doet.
3. Hij is maar heel weinig geneigd om lessen van anderen te aanvaarden. Hij maakt liever eerst fouten om er dan zelf conclusies uit te trekken.

In de beide wereldoorlogen vocht de Amerikaanse soldaat dapper in de wetenschap dat zijn eigen familie en huis en haard veilig waren. Hoe hij zal reageren, als die grote waarden worden bedreigd, is moeilijk te zeggen. In een nieuw wereldconflict zal een agressor het Amerikaanse vasteland zeker niet onberoerd laten.

Rusland.

Evenals de V.S. is het Russische volk een mengsel van verschillende volkeren, met dit verschil dat de inslag bij de Sovjet Unie voor een belangrijk deel Aziatisch is en die van de V.S. Europees.

De Russische militaire eigenschappen en militaire tradities hebben twee hoofdbronnen, en wel:

- a. De Turco-Mongoolse uit Azië, die in de 13e eeuw uit Azië naar Europa kwam.
- b. De eigenlijke Russische die uit Eurazië — Europees Rusland — van de 15e eeuw af naar Azië oprukte.

De Turco-Mongolen en de eigenlijke Russen vormen tevens de twee hoofddrassen van de 200 miljoen inwoners van de huidige Sovjet-Unie.

De traditionele Russische politiek gaat volgens de lijnen, zoals hierna is aangegeven:

1. Geografisch, van de ene natuurlijke grens naar de andere.
2. Door verheerlijking van het ras, waaruit het Pan-Slavisme werd geboren.
3. Ideologisch door middel van Comintern en Cominform.
4. Oppertunisme.

Aansluiting van het Tsaristische Rusland bij het Republikeinse Frankrijk in 1894, het accordé tussen Ribbentrop en Molotow in 1939 zijn voor dit laatste een bewijs.

De Russen zijn een min of meer oorlogsverheerlijkend volk. Het Russische volk aanvaardt de stelling dat het Rode leger niet alleen Rusland heeft gered, maar ook de gehele oorlog voor de Engelsen en Amerikanen heeft gewonnen.

De karakteristiek van de Russische soldaat toont het volgende:

1. groot zelfvertrouwen;
2. grote terreinvaardigheid, in het bijzonder des nachts, waarin hij beslist boven de Amerikaanse en Engelse stadsmens staat;
3. grote lichamelijke taaiheid en algemene dapperheid;
4. grote zelfopofferingsgezindheid, vaderlandsliefde en een religieuze verheerlijking van Stalin;
5. gebrek aan ervaring in amphibische overzeese operaties.

Van democratische opvattingen is niets te merken. De geheime staatspolitie — onder de Tsaren de Okkrana en onder het huidige regiem de M.V.D. — zijn er onontbeerlijk.

De basis van de militaire tucht is precies dezelfde als het „Befehl ist Befehl” der Nazi's.

Rusland zelf is zo goed als „selfsupporting”. Het volk kan geheel van eigen bodem worden gevoed, de Russische industrie is zeer verspreid en dus veel minder kwetsbaar dan in Engeland, het Russische industriële potentieel is geheel in staat om legers van de omvang van 1945 van het nodige te voorzien.

Daartegenover is er nog steeds een tekort aan geschoolde technici, terwijl het wegen- en spoorwegennet nog maar heel dun is. Rusland heeft gemiddeld 1 km spoorweg per 225 km², Amerika 12,5 km en Engeland 33 km op dezelfde oppervlakte.

Majoor Watson, die dit zo interessante artikel heeft samengesteld, neemt aan dat de strategische politiek van Rusland de eerste 10 jaar zal omvatten:

- a. de vorming van dusdanige industriële oorlogsvoorraden, dat volledig in de behoeften van de Russische legers op voet van oorlog kan worden voorzien.
- b. De uitbreiding van het wegen- en spoorwegennet.
- c. de scholing van voldoende en competente technici, in het bijzonder op radar en kern physica gebied.

II. De landstrijdkrachten van Engeland, de V.S. en de Sovjet-Unie.

Een vergelijking tussen de divisies der drie landen toont ons het volgende:

Zowel bij de Russen als Amerikanen is er overeenkomst t.a.v. de organisatie, daar beide landen van huis uit in de Divisie alle organen hebben om zonodig in de Divisie zelfstandige brigade-groepen te kunnen vormen. Daar hebben de brigades organiek de beschikking over een tank compagnie, een zware mortier compagnie en een medische compagnie. In Engeland zijn deze elementen afzonderlijk gegroepeerd en kan er naar behoefte uit worden geput.

De Engelse Divisie is wat mankracht betreft het sterkste, de Russische de zwakste.

Het administratieve gedeelte is bij de Russen veel geringer in omvang, dan bij de Anglo-Amerikanen.

Het is van belang op te merken, dat de Duitsers de Russische tanks — hoe-ewel ruw afgewerkt — de beste vonden

op het slagveld. De beroemde Josef Stalin tank heeft een kanon van 122 mm en drie zware mitrailleurs. De totale schietsvoorraad voor het kanon in de tank is echter slechts 28 projectielen.

De hieronder volgende tabel geeft een overzicht van de bewapening.

III. De toepassing der strategische beginselen.

a. *Het doel.*

Het autoritaire Rusland heeft verschillende voordelen t.a.v. de democratische landen bij de nastreving van het gestelde doel en wel:

	Engeland	V.S.	Rusland
Artillerie	Sterke veldartillerie. Nadruk op snel en accuraat vuur van kleine kalibers. Geen raketten. Anti-tank vuurkracht versterkt met tanks.	Nadruk op zware houwitsers en zware mortieren. Mobile raketten. Anti-tank bestrijding door tanks.	Geen speciale anti-tank vuurmonden. Alle kanonnen moeten als zodanig kunnen optreden.
Tanks	Eén type voor alle doeleinden. Langzamer dan alle tanks der V.S. en Sovjet Unie. Lichtere bewapening dan de Am. en Russ. zware tanks.	Lchte tank voor verkenning. Middelbare tanks. Zware tanks. Lichtere bewapening dan de Russ. zware tank.	Lage silhouetten. Kleine reserve aan paardekrachten.
Pioniers	Volledig uitgerust. Zeer hoog peil van training. Aanvalspioniers in legerverband.	Aanvalspioniers in divisieverband.	Vrij gebrekkige uitrusting. Geen aanvals-pioniers.
Lichte vuurwapens	Lichte mitrailleur basis van gehele vuurkracht. Zware mitrailleurs op Divisiepeil. Gewone geweer voor naamste personele wapens. Aanvoerprobleem der munitie is van geringe omvang.	Zware mitrailleurs in compagnies-verband. Groot aantal automatische geweren. Verschillende types lichte vuurwapens verzwaren munitie aanvoer probleem.	Idem.
Verbindingen	Groot gebruik van radio.	Verreschrijvers in Divisie uitrusting.	Lijnverbindingen hoofdzak, met veel gebruik van vaste bestaande lijnen.
Voertuigen	Grote hoeveelheden motorrijtuigen en/of trailers Beperkt gebruik van gepantserde carriers voor personeel vervoer. De meeste voertuigen organiek bij de Divisie.	Groot gebruik van gepantserde auto's voor alle doeleinden. Geen carriers, geen pantserwagens of motorrijwielen. Gebruik van jeeps voor verkenning. „Pool”-systeem voor	Bij meerdere Divisies nog paardentractie. Geen equivalent voor gepantserd gemotoriseerd vervoer. Motorrijwielen voor verkenning. transportdoeleinden.

1e. De beslissing van tot de oorlog over te gaan en de leiding gedurende de oorlog ligt in één hand. Men heeft niets te maken met een Parlement of een Congres.

2e. Politieke en militaire leiding zijn in één persoon verenigd.

3e. Men is niet afhankelijk van de opvattingen en meningen van anderen. De Russische satellietstaten zijn in feite niets anders dan de ouderwetse koloniën der westerse landen.

Men heeft er slechts te gehoorzamen. Wat Moscou beveelt, gebeurt.

In Engeland en de V.S. is de openbare mening van veel invloed. Er zal daar vaak een verschil van opvatting zijn tussen militaire- en burgerlijke belangen, terwijl met de opvattingen van geallieerden zeer zeker rekening moet worden gehouden.

b. *Handhaving van het moreel.*

Dit wordt het best gedemonstreerd door enige uitspraken op het gebied van bekende legeraanvoerders:

1. Engeland. Montgomery begreep beter dan wie ook voor hem wat het „volksleger” was. Van kadaver discipline wilde hij niets weten. Hij hield rekening met de menselijke zwakheden en hij was voortdurend in de weer om het lot van zijn soldaten zo dragelijk mogelijk te maken. Hij was door en door menselijk. (Uit „Operation Victory”, van Generaal-Majoor de Guingand.)

2. Amerika. Aandacht voor het individu is de sleutel tot succes. De mens is het voornaamste in de strijd, niet het materiaal. (Uit „Crusade in Europe” van Eisenhower.)

3. Rusland. Maarschalk Sjoekof toonde heel weinig belangstelling in de maatregelen, waarvan ik dacht dat zij genomen moesten worden om de soldaat te beschermen. De Russen achten de maatregelen om het individu tegen vermoeidheid en verwondingen te beschermen te kostbaar. Grote overwinningen, meenden zij, brengen nu eenmaal grote verliezen met zich mee. (Uit „Crusade in Europe” van Eisenhower.)

In de Britse en Amerikaanse divisies zijn de geneeskundige afdelingen groter dan de herstelwerkplaatsen voor motor-materieel. Bij de Russen is het net andersom. Bij de Russen zijn de rantsoenen in de hospitalen verreweg het kleinste.

c. *Het offensief.*

Engeland en Amerika zullen in een eventuele oorlog aanvankelijk strategisch defensief zijn. Vijandelijke verkenning moet zoveel mogelijk worden tegengegaan. Nadat de Anglo-Amerikaanse le-

gers gevormd zijn, zullen deze zonder enige twijfel tot een zo groot mogelijke offensieve actie overgaan.

d. *Veiligheid.*

De zeeën geven Engeland en Amerika wel bescherming, maar maken de verbindingen lang en kwetsbaar, door aanvallen van onderzeeërs, luchtaanvallen, propaganda en actie van 5e colonnes.

Rusland is ten aanzien van zijn verbindingen veel veiliger, maar niettemin kunnen luchtaanvallen op het dunne verbindingsnet grote invloed hebben en zal propaganda op de bevolkingen der satellietstaten kunnen worden toegepast.

e. *Concentratie van krachten.*

De Russen zijn op de binnenlijnen. Maar de afstanden en verbindingen zijn enorm. De Russische mankracht is beslist veel groter dan van wie ook.

De Anglo-Amerikanen zullen elke niet beslist noodzakelijke actie moeten vermijden om op de punten waar men dat wenst zo sterk mogelijk te zijn. Er zal tegenover de Russische mensenmassa's veel materieel moeten worden ingezet.

f. *Verrassing.*

De Russen hebben het initiatief en zullen dit in een gewapend conflict in den beginne ook wel houden en daardoor de verrassingsmogelijkheden voorlopig aan hun kant hebben. Een standvastige houding is hierop het juiste antwoord, zoals de Finnen dat in 1939 hebben bewezen, en de Anglo-Amerikanen in de luchtbrugoperatie naar Berlijn.

g. *Manoeuvre.*

Soepelheid en manoeuvreervaardigheid zijn de zwakke punten bij de Russen. Aan ondergeschikten wordt geen initiatief toegestaan. Het grote tekort aan radio-verbindingen maakt dat ook vrijwel onmogelijk, terwijl er bij een ieder de vrees is voor de consequenties van een nederlaag. De Anglo-Amerikanen achten een juist initiatief van zeer veel waarde.

IV. *Conclusies.*

Engeland en Amerika zijn een politiek systeem toegedaan, dat berust op persoonlijke vrijheid en de waardigheid van de mens, Rusland is een totalitaire staat met de absolute macht in handen van één man waarbij de individuele mens niet telt.

De Russen zijn van nature goede vechters en zijn in korte tijd tot goede soldaten op te leiden.

Engeland en Amerika hebben uitstekende staven, maar deze landen zullen belangrijk meer tijd nodig hebben om van hun burgers soldaten te maken.

De Russen hebben een onmetelijk mensenmateriaal en houden geen rekening met verliezen.

De Anglo-Amerikanen hebben een geweldige industrieel apparaat.

De organisatie der wederzijdse grondstrijdkrachten ontloopt elkaar niet veel. Geen van drieën heeft een uitgesproken overwicht op een der anderen op wapengebied.

De zwakheid der Russen ligt in hun weinige soepelheid in de slag zelve. Het eenmaal opgezette plan moet worden uitgevoerd zoals het is ontworpen. Het grijpen van kansen en het op de juiste wijze het hoofd bieden aan plotseling opdoemende moeilijkheden is beslist niet de sterke kant der lagere Russische aanvoerders. Ook het gebrek aan voldoende en goed geschoold technisch personeel is een nadeel van het Rode leger.

(Een artikel dat ons inderdaad een goed en goed geargumenteed overzicht geeft van de krachtsverhouding der grondstrijdkrachten der Anglo-Amerikanen en Russen. Wij hebben echter goed te bedenken, dat dit echter maar één facet is van de totale strijdkrachten. Vloot en luchtmacht spelen ook hun rol. Dit overzicht is echter in zoverre leerzaam, dat het ons opnieuw laat zien, dat men aan Anglo-Amerikaanse zijde waakzaam is. En dat is in deze zo gespannen tijd van zeer veel betekenis. B. K.)

The Army Quarterly, April 1950.

Het probleem van het zijn van „meerdere”.

Wij leven in een tijd waarin ontzagwekkend veel aandacht wordt geschonken aan het materieel, zowel in het burger- als in het militaire leven. De goede oude strategische en tactische waarheid van het „Erst Maschinen wirken lassen, dann Menschen einsetzen” is een heel nuttige.

Alleen kleeft hier één gevaar aan, n.l. dat men te veel waarde gaat hechten aan het materiaal, het materiaal alles wil laten doen. Het materiaal krijgt slechts zijn betekenis door de mens.

In 1916 konden de Duitsers ondanks de grootste krachtsinspanning de vesting Verdun niet nemen. De Fransen deden hun trotse leuze „ils ne passeront pas” gestand. In 1940 viel dezelfde vesting vrijwel zonder slag of stoot, terwijl de vestingwerken zelf toen beslist beter waren dan in 1916.

Het is de mens — de mens en nog eens de mens — die altijd de doorslag geeft. De burger bedrijfsleider en de militaire aanvoerder die dat vergeet, werkt mee aan zijn eigen ondergang. Niets is mooier,

maar ook moeilijker, dan leiding geven aan mensen, op een zodanige wijze, dat zij vanzelfsprekend doen wat de aanvoerder wil, ja, dat zij het zelfs gaarne doen. Weinigen zijn geboren aanvoerders. Dat zijn een Alexander, Hannibal, Ceasar, Frederik de Grote, Napoleon, Hindenburg en Foch, om over de groten uit de tweede wereldoorlog nog geen oordeel te vellen. (Wij mogen t.a.v. de groten uit de Tweede Wereldoorlog wijzen op de Veldmaarschalk Wavell, die op 24 Mei 1950 overleed en inderdaad zijn plaats in de rij der grote veldheren volkomen verdient. B. K.)

Tallozen hebben het werk van deze sterren mogelijk gemaakt, ook zij moesten leiding geven. Op hen viel de moeilijke taak, om met minder grote gaven gezegend, toch mensen te beïnvloeden en te begeisteren en ze onder de meest moeilijke omstandigheden mee te krijgen. Er zijn ook hopeloze gevallen, zoals wij ze overal aantreffen, en in het leger zijn deze figuren niet te tolereren. Maar bij alle anderen is er — door middel van een juiste opleiding — zeer veel te doen.

De vraag doet zich echter voor, welke normen moeten worden gesteld en hoe deze het beste kunnen worden bereikt. En dan is punt 1, dat de aanstaande aanvoerder zo snel mogelijk verantwoordelijkheid krijgt te dragen over mensen. Dat dwingt hem om de „mens” te leren kennen, wat hij alleen bereikt door zich midden tussen de mensen te bewegen. Daarom is in tijd van vrede troependienst niet alleen belangrijk, het is van doorslaggevende betekenis.

Maar als men dat doet, wil aanvoelen wat er in de mens omgaat, moet men niet alleen de taak hebben van reddingsboei waaraan losgeslagenen zich kunnen vastklampen, dan moet men ook de vuurtoren zijn bij de veilige haven, waarheen de massa kan gaan om zich in veiligheid te stellen.

Dat lukt vrijwel nooit als men alleen maar van een ongenaakbare hoogte — o g e n s c h i j n l i j k — keiharde en flinke bevelen geeft. Dat lukt zeker niet bij mensen met zelfrespect. Voor hen is de kadaverdiscipline een prikkel tot verzet. Dat wekt spanningen, die op het verkeerde ogenblik tot uitbarstingen komen.

De manier is door houding en optreden — dus ook het voorbeeld — te overtuigen! Een „overtuigd” man is van veel meer betekenis dan een domweg „bevoelen” mens. Een groot deel van de opleiding zal er dan ook in moeten bestaan, om het overtuigingselement tot ontwikkeling te brengen. Een zeer machtig hulpmiddel is daarbij, dat men het werk

waarvoor men staat volledig beheerst en het op zakelijke en vlotte wijze een ander kan bijbrengen.

Dat valt voor allen te bereiken, mits men als verantwoordelijk aanvoerder, ook verantwoordelijkheid weet te geven en zelfbewustzijn, eerlijkheid en eergevoel weet aan te kweken en te ontwikkelen.

(Een artikel dat mij uit het hart gegrepen is. Voor een psychologisch onderwerp zeer duidelijk en volkomen begrijpelijk geschreven en dat bovenal spreekt door zijn werkelijkheidszin. Wij wijzen in dit verband ook op het artikel van de Majoor Mr H. v. d. Graaf van de Psychologische Dienst, verschenen in het Juni-nummer van de Militaire Spectator, welk Nederlands artikel het Zwitserse op alle punten prachtig aanvult en omgekeerd. Deze artikelen zijn van grote waarde voor al onze officieren en dat te meer omdat het hier om vergelijkbare grootheden gaat. Nederlanders en Zwitsers, in aantal kleine volkeren, maar beiden met een grote werkelijkheidszin en bovenal de vrijheid liefhebbend. B. K.)

De Russische soldaat.

De natuur laat zich niet dwingen. Zo zal men een Engelsman vrijwel nooit dat spontane enthousiasme, die uitbarstingen van een alles omverwerpende meeslependheid kunnen bijbrengen die de Fransman eigen is. En de Fransman zal men vrijwel nooit dat zo merkwaardige phlegmatische van de Engelsman kunnen bijbrengen. Natuurlijk zijn er uitzonderingen en wel zeer grote. Churchill was en is allesbehalve phlegmatisch en een geslepen diplomaat als Richelieu en Talleyrand en een koelbloedige aanvoerder als Foch kan men zich moeilijk voorstellen bij een massa-demonstratie de Marseillaise jubelend.

De Duitser „ligt” van huis uit het sentimentele, romantische, overgaand in onbegrijpelijke ruwheid, gepaard aan een „Gründlichkeit” en een geneigdheid tot onvoorwaardelijk gehoorzamen, die veelal ijzingwekkend aandoet.

Afkomst, aardrijkskundige en klimatologische invloeden spelen hierbij een rol.

(De eeuwigdurende strijd van ons volk tegen het water en het grenzen aan het water met zijn oneindige mogelijkheden hebben ongetwijfeld ook een stempel op ons volk gedrukt. B. K.)

En zo spreekt het vanzelf, dat het Russische land en het Russische klimaat ook hun stempel op de Russische mens en dus ook op de Russische soldaat hebben gelegd. Men kan hem in een bepaalde richting leiden. Maar wanneer men daarbij geen rekening houdt met de

volksaard, zullen alle pogingen om hem in een bepaald keurslijf te dwingen, tot mislukking gedoemd zijn. (Volkomen mee eens, wanneer wij de „kadaverdiscipline methoden” van de Nazi's op onze soldaten zouden toepassen, dan zou dat een volslagen debacle worden en terecht. B. K.)

En daarom is het nuttig om de volkseigenschappen te bestuderen, want dan kan men daar conclusies uit trekken ten aanzien van het optreden van de soldaat die tot dat volk behoort.

Zo kan men van de Russische soldaat zeggen, dat hij — in het algemeen — veel meer een natuurmens is dan de West-Europese mens. De onmetelijkheid der Russische vlakten, de reusachtige bossen, de felle en lange winters, de gloeiend hete zomers, hebben gemaakt, dat de Russische mens zich veel meer van land en natuur afhankelijk gevoelt — en er dus ook veel intenser meer verbonden wordt — dan de West-Europese mens. Daaruit is ook de zo bijzondere soberheid van de Russische soldaat te verklaren.

In het begin van de Duitse aanval op Rusland, waren de Duitsers met stomheid geslagen, toen zij bij de krijgsgevangen Russen de — volgens Duitse begrippen — totaal ontoereikende en primitieve verzorgingstoestanden zagen. De Russische soldaat droeg in zijn broodzak veelal zijn mondvoorraad voor vele dagen, ja soms voor meerdere weken bij zich, bestaande uit zonnepitten, hard brood, suiker, zout, spek en Russische tabak. De vruchten des lands gaven zondig aanvulling. Daardoor werd de Russische soldaat onafhankelijk van de voedselaanvoer. In de oneindige modderzeeën en reusachtige bossen, waar de Duitse auto's vastliepen, marcheerden de Russische soldaten, als lastdieren bekapt met oorlogsmateriaal, rustig door. Voor de munitie werden heel vaak niet meer strijdbare mannen en vrouwen gebruikt. Een geweldige wriemelende massa, maar waar geen terreinhindernissen voor bestonden.

Daarom konden afgesneden Russische eenheden het soms zo uitzonderlijk lang volhouden, als men ze niet met een geweldige materiele overmacht kon vernietigen, waarbij bleek, dat vele Russische soldaten soms tijdenlang niets anders dan gras, wortels en bladeren hadden gegeten.

Behalve deze natuurlijke soberheid, geeft de algemene Russische mentaliteit, zoals de Kolonel Dingler deze ziet, ook de nodige eigenschappen mee om hem tot een gevaarlijk tegenstander te maken.

Aan de ene kant is de Rus — in door-

snee — een kinderlijk en goedmoedig mens. Hij kan uitgelaten vrolijk zijn en is meestal zeer hulpvaardig en wanneer hij op de juiste wijze wordt aangepakt gemakkelijk te leiden. Aan de andere kant kan men ook een plotselinge, door niets te rechtvaardigen onbegrijpelijke stemmingswisselingen constateren. Vrolijkheid kan heel plotseling overslaan in oneindige treurigheid, positief optreden verandert in plotselinge volkomen apathie, goedmoedigheid gaat zonder enige waarschuwing over in de meest verschrikkelijke ruwheid.

Daardoor is de Rus onberekenbaar. (Dat verschijnsel wordt ook geconstateerd door de Amerikanen en Engelsen. Op de vele conferenties in Moskou van Churchill, Hopkins, Harriman, Beaverbrook en vele anderen in het Kremlin, wordt steeds weer geconstateerd, dat men de ene dag dacht tot volledige overeenstemming te zijn gekomen, terwijl het de volgende dag — zonder enige verklaring — weer helemaal mis was, en omgekeerd. B. K.)

De Russische soldaat is een meester in het gebruik van het terrein. Ook heeft hij een soort zesde zintuig voor camouflage. Bij Ruzew hadden de Russen een brug gebouwd onder de waterspiegel van de Wolga. Door het troebele water bleef deze brug voor de Luftwaffe onvindbaar.

Bij nacht- en bosgevechten was de Russische soldaat beslist superieur aan de Duitsers. Ook hebben zij een zeer scherp ontwikkeld oriënteringsgevoel.

De Russische aanval is een „rücksichtslose” massa-aanval. Deze aanvallen werden doorgezet tot men — of het doel had bereikt, of de aanval was doodgebloed. Verliezen speelden daarbij geen rol. Hier was geen sprake van „buigen”, maar alleen van „barsten”.

In de verdediging toonde de Russische soldaat zich zeer taai. Zelfs zwaargewonden vchten nog door. De Russische mens is in zijn diepste wezen meer passief dan actief. Bij de aanval moet hij voortdurend een stimulans hebben, die voornamelijk wordt gevonden in de massa-inzet. In de verdediging komen de Russische eigenschappen veel meer en veel beter tot uiting.

De prestaties van de Rode luchtmacht waren niet bijzonder. Noch hun jagers, noch hun bommenwerpers, noch hun samenwerking van luchtstrijdkrachten met grondtroepen, kon een vergelijking met de luchtmachten van de Geallieerden doorstaan. Kolonel Dingler meent dat de reden hiervoor moet worden gezocht in het feit, dat de Rus een aan de grond

gebonden mens is en weinig gepredestineerd zou zijn voor het vliegwezen.

De lagere aanvoering — tot en met het regiment — was goed. De middelbare aanvoering, van Divisie en legerkorps, was veelal matig. De samenwerking der verschillende wapens liet vaak veel te wensen over. De hogere aanvoering was in den beginne beslist onvoldoende, maar dat werd later aanzienlijk beter. Schrijver concludeert tenslotte, dat de Russische soldaat een goed soldaat is, die niet moet worden onderschat, maar zeer zeker ook niet moet worden overschat. (Geheel accoord. B. K.)

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, Mei 1950. B. K.

Legerorganisatie.

In een speciale studie, uitgaand van de Zwitserse officiersvereniging, wordt de noodzakelijkheid bepleit, van de vorming van een sterk Zwitsers veldleger, dat zich onder alle omstandigheden kan verplaatsen en door middel van zijn slagkracht de tegenpartij kan aangrijpen waar dit nodig is. Dat veldleger moet dan aan de volgende voorwaarden voldoen.

1. de beschikking hebben over een tactische luchtmacht en zeer krachtige lucht-afweermiddelen;

2. beter bewapende infanterie — door tanks gesteund — en lichte troepen. Vooral de tankafweer moet aanzienlijk zijn;

3. een artillerie die door vuurconcentraties de infanterie op afdoende wijze kan steunen;

4. sterke en moderne pionierseenheden;

5. modern uitgeruste verbindings-troepen.

Voor deze vijf eisen moet alles wijken. (Inderdaad juist. B. K.)

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, Juli 1950. B. K.

Een militair aanvoerder moet kunnen spreken.

De militaire aanvoerder kan er niet mee volstaan alleen maar zijn militaire wetenschap te kennen. Hij moet die ook kunnen overdragen. Wij hebben allemaal wel chefs en ondergeschikten meege-maakt, zo zegt Kolonel Harding in een artikel over dit onderwerp, waarvan wij wisten dat ze hun weetje best wisten, maar die voor de troep stonden te stotteren en te stuntelen, dat het meer dan erg was. Hun prestige was meestal maar heel gering, ondanks het feit, dat het toch knappe mannen waren.

Om dan maar te zwijgen, als zij bij een

of andere gelegenheid het woord moesten voeren. Meestal werd dan het tegendeel bereikt van wat men toch zo goed bedoelde. Natuurlijk spreekt de een van huis uit wat gemakkelijker dan de ander. Maar er valt op dit gebied heel veel te leren. En het merkwaardige is, dat als men bij deze „studie” over de beginmoeilijkheden heen is, men veelal met reuzenschreden vooruit gaat. Er zijn op dit gebied zeer veel beginmoeilijkheden te overwinnen.

Heel veel kan men bereiken, door zelfstudie. Door het uit het hoofd leren van zelf opgeschreven redevoeringen en deze dan heel vaak opdreunen. Een zeer bijzonder hulpmiddel is daarbij de „wire-recorder” — op zijn „hollands”, magnetfoon —, waarbij het gesproken woord wordt opgenomen in à la minute weer ten gehore kan worden gebracht. Dit werkt zeer opvoedend. Als men iemand op zijn fouten wijst, zijn er maar heel weinigen, die dat willen aannemen. Al heel gauw wordt er dan gedacht, dat er wordt overdreven, of dat men wordt „genomen”. Maar de wire-recorder overdrijft niet en neemt niemand. Hij toont de waarheid, ook al is deze soms hard. In de wire recorder hoort men zich — in voorkomend geval — talloze malen „eh, eh” en nog eens „eh” zeggen, hoort men de vele — al maar dezelfde — stopwoordjes die in de redevoering gebruikt worden, hoort men zich lispelen, of stotteren of somtijd lange perioden van stilzwijgen, waarin geen woord kan worden uitgebracht. Wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht, maar wie zich aan zich zelf kan spiegelen, spiegelt zich wel bijzonder prettig. De wire-recorder is dan ook voor elke instructeur in opleiding een onmisbaar instrument.

Maak gebruik van korte aantekeningen, in de volgorde waarin gij uw stof wenst te behandelen, maar lees nooit voor. Niets is vervelender dan een voorgelezen speech te moeten aanhoren. Los van het papier, zondig zelfs zonder papier. Men moet van begin tot het eind de aandacht binden. Dat kan o.m. worden bereikt, door de stof als volgt in te delen:

a. een korte inleiding.

Een mensenverzameling, denkt in het begin van de bijeenkomst aan alle mogelijke zaken, behalve aan het onderwerp wat men gaat bespreken.

De een is nog met zijn gedachten thuis, waar ziekten of moeilijkheden zijn, een ander denkt aan de bridgepartij van gisterenavond met een op een haar na gemist groot-slam, een derde is in gedachten reeds bij het verlof van overmorgen enz. enz.

Valt men dan direct met de deur in huis, begint men dan direct met de volle aandacht te eisen voor het eigenlijke onderwerp, dan is het grootste deel der toehoorders er niet bij en is de voordracht al mislukt voor hij begonnen is.

Daarom een korte inleiding, om de aandacht te trekken. Deze inleiding behoeft helemaal niet op het onderwerp betrekking te hebben. Als hij de mensen waar tegen men spreekt maar wakker schudt. Daarom moet zulk een inleiding als het enigszins kan altijd min of meer origineel zijn. Het moet de aandacht onmiddellijk opeisen. Een aandachtig gehoor, dat van het eerste oogenblik af de oren spitst is een gewonnen gehoor. Als men van het begin af aan zijn gehoor niet weet te boeien, lukt het verder op zeker niet meer! Daarom een korte en originele inleiding.

b. Na de inleiding gaat men over tot het eigenlijke onderwerp. Ook hierbij moet men voortdurend de aandacht bezig houden. Het beste is dan ook om zijn gehoor voortdurend in spanning te houden en het geleidelijk aan naar een climax te voeren, een climax die tevens de kern van het gehele betoog moet vormen. Het moet als het ware de slotconclusie zijn van de geleidelijk ontwikkelde en naar voren gebrachte argumenten, die aan het trekken van de conclusie vooraf zijn gegaan.

c. Nu zou men kunnen zeggen, nu weten ze het en kan men er dus mee ophouden.

Maar een abrupt einde is nooit goed. Er moet een uitloop zijn. Net zo goed als men bij het begin de aandacht van het gewone alledaagse leven door de inleiding naar het te behandelen onderwerp moet trekken, zo moet — nadat een idee van de gestelde conclusie doordrongen is — het gehoor uit deze toestand weer met tact naar het gewone leven worden teruggevoerd. Dat geschiedt in een korte narede, waarbij de zenuwen van de toehoorder weer op een prettige wijze worden ontspannen en hij rustig overdenkend naar huis gaat en het gehoorde op zich in laat werken. Dat is het schema voor een normale voordracht, waarin de bedoeling ligt om zijn gehoor te verheffen en leringen bij te brengen. Revolutionaire redevoeringen hebben geen narede. Zij eindigen abrupt met de climax, maken daardoor het gehoor wild en verward en wordt dan een willige prooi van demagogen, die verder met een enkel opzittend woord de massa tot onverantwoordelijke daden kunnen brengen.

Ten aanzien van de voordracht zelve

moet men bedenken, dat de intonatie van zeer veel belang is. Niets is slaapverwekkender dan een monotone stem. Hard en zacht moet elkaar op het juiste ogenblik afwisselen. Ook de houding van de spreker is belangrijk. Een blok ijs is niet in staat een menigte te boeien, evenmin een pias. Maar af en toe zijn beweringen onderstrepen met krachtige gebaren is zeer gewenst. Ook een hele avond in dodelijke ernst is funest. Al is het onderwerp nog zo ernstig, toch zijn er altijd momenten, waarin men zijn gehoor zo nodig slechts een „glimlach” kan ontlokken. De menselijke geest is een zeer gecompliceerd geheel. Wij kunnen daar geen eenheidsbehandeling voor aangeven. Wij moeten de mogelijkheden van de menselijke geest echter kennen, er rekening mee houden en op de juiste wijze bespreken.

(Een buitengewoon interessant artikel, dat voor al onze instructeurs van zeer bijzondere betekenis is. De menselijke stem is een zeer machtig wapen. Alle groten der wereld hebben dat door alle eeuwen heen volledig erkend. Het „woord” is in staat om wonderen te doen verrichten. Maar dan moet het ook inderdaad het „woord” zijn en geen gestamel. Dat hierop de aandacht wordt gevestigd is van veel belang, juist in deze tijd, nu er zulke grote delen der wereld zijn, waar het woord zoals het uit het hart omhoog welt, niet gesproken mag worden. Eveneens van groot belang is, dat hierbij tevens wordt aangegeven, hoe het „woord” op de beste wijze kan worden aangewend. Wij lerer op onze militaire onderwijsinrichtingen de „tactiek van alle wapens”. Een zeer nuttige aanvulling daarbij is ongetwijfeld de „tactiek van het woord”. Wij prijzen ons in dit opzicht gelukkig, dat op meerdere militaire onderwijsinrichtingen hieraan inderdaad de nodige aandacht wordt besteed, onder meer blijkende in het gebruik van wire-recorders of magnetofoons op zijn „Hol-land”. B. K.).

Militaire notities rondom de wereld.

In de V.S. is een nieuw streven naar z.g. „miniaturisatie”. Alles moet zo klein en licht mogelijk zijn. Niet alleen dat het werk daardoor zo veel gemakkelijker wordt en dus méér kan worden gedaan, maar ook het vervoersprobleem wordt daardoor sterk ten goede beïnvloed. Dat is in het bijzonder van belang voor het vervoer door de lucht.

Op het gebied van de radio zijn op dit punt bijna ongelooflijke prestaties verricht. Radiobuizen ter grootte van een lucifer zijn reeds heel gewoon.

De oude telefoon veldkabel woog 60 kg per 1,5 km draad. De nieuwe draad, die bovendien beter is, weegt 21 kg per 1,5 km. Gedurende de tweede wereldoorlog werd ongeveer 6.000.000 km veldkabel gemaakt. De enorme besparing spreekt hier wel duidelijk. Dit zou bij het nieuwe draad een gewichtsvermindering hebben betekend van ruim 150.000.000 kg.

Noorwegen.

Noorwegen zal vooral lichte vuurwapenen — tommy-guns, mitrailleurs, bazooka's met bijbehorende munitie — van de V.S. krijgen. Voorts zullen eveneens legerauto's, radarinstrumenten, materieel voor uitrusting van duikboten en een aantal vliegtuigen worden geleverd.

Military Review, Mei 1950.

B. K.

Had de debacle van 1940 voorkomen kunnen worden?

De bekende strateeg-publicist Liddell Hart is van mening, dat de ramp, die de Geallieerden in 1940 heeft getroffen, inderdaad voorkomen had kunnen worden. Hij gaat na wat de oorzaken der grote nederlaag waren en komt tot de conclusie, dat er eigenlijk één hoofdoorzaak was, n.l. dat de Franse legerleiding ten ene male niet was ingesteld op de pantseroorlog zoals de Duitsers die voerden. De Franse legerleiding handelde en dacht nog in het tempo van 1918. De orders die werden gegeven waren wel goed, alleen waren zij 24 uur te laat. De ironie van het lot daarbij was, dat de Duitsers zelf niet op zulk een formidabel succes hadden gerekend. Zelfs Hitler had oorspronkelijk alleen maar gedacht de Fransen een dergelijke klap te geven, dat zij er in zouden toestemmen om vrede te sluiten en hij slechts een gedeelte van de Kanaalkust zou bezetten om daarmee druk op Engeland te kunnen uitoefenen, teneinde dat land op deze wijze ook tot de vrede te brengen. Het was in den beginne van de veldtocht in het Westen zeer zeker Hitlers doel niet om Engeland te veroveren. Maar Hitler werd het slachtoffer van eigen overwinning.

Als de Fransen eerder de Maginot-strategie hadden losgelaten, hun pantseropvattingen hadden gewijzigd en hadden gezorgd voor een goede pantserafweer, dan was de oorlog waarschijnlijk anders verlopen. (Dit blijft natuurlijk een academische beschouwing, maar hij toont niettemin duidelijk aan, dat men ten aanzien van de oorlogvoering zijn opvattingen nooit moet laten verstarren. Het is zelfs niet voldoende om „up to date” te zijn. Men moet steeds vooruit denken en alle mogelijkheden die mens

en techniek bieden, overwegen en zondig uitbuiten, waarbij wij bovenal — naar de woorden van de grote veldmaarschalk Wavell — niet bang moeten zijn voor nieuwe ideeën. B. K.)

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

De Amerikaanse raketingenieurs hebben drie nieuwe stoffen gemaakt voor brandstof in raketten, waarmee zonder enig bezwaar tot op de grootste hoogten — waar het zuurstofgehalte zeer laag is — kan worden gevlogen.

De vliegtuigen van de Amerikaanse Marine worden uitgerust met een radar-apparaat om duikboten die voorzien zijn van een „schnorckel” (snuiver) (en dat zijn ze praktische gesproken allemaal) te kunnen signaleren. Technische uitleg over het toestel is niet gegeven.

De gezondheidstoestand in het Amerikaanse leger is zeer goed. In 1949 waren er per dag op 100.000 man slechts 128 meer dan één dag wegens ziekte bij de dienst afwezig. In 1948 was dit 13%. Het aantal doden beliep 200 in 1949. Dit aantal bedroeg 220 in 1948. Gezondheid, moreel en efficiency zijn onverbreekelijk aan elkaar gebonden. Goede gezondheidszorg en medische discipline is dan ook van zeer groot belang.

Canada.

Canada zal naar defensie-uitgaven van 420.000.000 dollar tot 425.000.000 dollar, of ruim 20% van het totale budget, vergroten.

De Canadese luchtmacht is druk bezig om het gehele Dominion in kaart te brengen, waarvan nog maar een zeer klein gedeelte in kaart is gebracht.

Australië.

Engeland en Australië hebben besloten om gezamenlijk in Woomera in Zuid Australië met raketten te gaan experimenteren. De Australische eerste minister heeft Woomera het voornaamste onderzoekscentrum van Australië genoemd. De baan die de raketten kunnen afleggen is 1800 km over vrijwel onbewoonde gebieden. Daar was in Engeland geen gelegenheid voor.

Engeland.

De regering heeft enige gegevens vrijgegeven over de nieuwe Engelse super-tank, de „Centurion”, van 50 ton. De Rolls-Royce Merlin vliegtuigmotor ontwikkelt 635 pk. De bewapening omvat een 9 cm kanon. Het tanklichaam is waterdicht, zodat ondiepe waterhindernissen zonder bijzondere voorzieningen kun-

nen worden overschreden. De Centurion speelde reeds een belangrijke rol bij de Geallieerde manoeuvres in 1949 in Duitsland.

Sovjet Unie.

Het Nationale Comité voor luchtvaart-aangelegenheden in de V.S. verklaarde, dat Rusland meer vliegtuigen heeft dan de V.S., terwijl de jaarproductie van vliegtuigen in de Sovjet Unie, die in de V.S. overtreft. Hoewel het merendeel der vliegtuigen der V.S. die van de Sovjet Unie in kwaliteit overtreffen, schijnen de Sovjets de beschikking te hebben over een jet jachttoestel, dat beter zou zijn dan de Amerikaanse jet jagers.

Volgens de laatste gegevens beschikt de Sovjet marine over 270 onderzeeërs en 127 boven water schepen. De vloot der V.S. omvat 74 onderzeeërs en 164 bovenwater schepen. De kwaliteit der Amerikaanse schepen is beter dan die van de Sovjet Unie.

De Sovjet Unie heeft nu een afzonderlijk ministerie van marine. Het vlootbouwprogramma van de Sovjet Unie omvat niet minder dan 3 ultra moderne slagschepen en 1000 onderzeeërs. De nieuwe minister van marine is de admiraal Yumashev. De admiraal zei, dat als resultaat van de tweede wereldoorlog, Rusland nu een grote zeemacht was geworden met een groot aantal ijsvrije havens.

Military Review, Juni 1950.

B. K.

Nieuwe strijdmiddelen.

De Tweede Wereldoorlog leverde vele belangrijke nieuwe strijdmiddelen op. De meest naar voren tredende zijn: de nabijheidsbuis, waardoor men het projectiel op een bepaalde afstand van het doel kan laten springen, penicilline, het wonder geneesmiddel, dat van 1943 af tot aan het einde van de oorlog ontelbare levens op het slagveld redde, atabrine, dat de malaria onderdrukt, D.D.T., het middel tegen ziekte overbrengende insecten, de „bazooka”, de handraket en formidabel wapen tegen de tank, de terugstootloze vuurmond, de snuiver (schnorckel) voor duikboten, waardoor deze zeer lang onder water kunnen blijven, de radar, om naderende vliegtuigen op te sporen, schepen te waarschuwen tegen mijnevelden, duikboten te ontdekken, het leiden van vliegtuigen voor het bombarderen van onzichtbare doelen en om vuurmonden te richten. Verreweg het belangrijkste was de atoombom. Daarnaast de V-wapens en de straalvliegtuigen.

Ieder nieuw strijdmiddel werd voor een bepaald doel geconstrueerd. Voordat dit

in handen van de soldaat kwam, was daar dikwijls jarenlang over nagedacht en tal van proefnemingen gedaan.

De ontwikkeling van nieuwe wapens ging na de oorlog door. Wapens die een beslissende invloed in een toekomstige oorlog zullen hebben, zijn de volgende: geleide projectielen, raketten, verbeterde handvuurwapenen, verbeterde land- en watermijnen, terugstootloze artillerie, vliegtuigen met zeer grote actieradius, krachtiger en nauwkeuriger bombarde-menten.

Voor welke problemen stellen deze nieuwe wapens ons bij het opmaken van militaire plannen en bij de operaties? Betekent de ontwikkeling van deze wapens, dat wij onze theorieën blijven behouden, om die alleen te wijzigen waar dit nodig blijkt? Om deze vragen beter te overzien, moeten wij een terugblik in de geschiedenis werpen.

Polen 1939. In de vroege morgen van 1 September 1939 dringen Hitlers legers Polen binnen. Drie weken later is een groot land vernietigd. De geschiedenis boekte de eerste succesvolle „Blitzkrieg”. De Duitse legers konden deze grote successen boeken, omdat de oude methoden door nieuwe waren vervangen. Dit was mogelijk geworden met de nieuw ontwikkelde wapens en vliegtuigen. Een enorme macht van vliegtuigen en pantsers werd tegen de Polen ingezet, die er niet op berekend waren. Zij werden vernietigd. Dat de Amerikanen toen zij in de strijd betrokken werden, uiteindelijk de overwinning konden behalen, hadden zij te danken aan het voordeel, dat zij zich ongehinderd op de strijd konden voorbereiden en zich de ervaring van anderen ten nutte konden maken.

Hoe zal een toekomstige oorlog beginnen, gezien de ontwikkeling der nieuwe wapens? Welke strategie zal een machtige vijand toepassen? Op een zekere dag zal een aanvaller een aantal atoombommen op een aantal grote steden kunnen werpen en gezien de ontwikkeling der nieuwe onderzeeboten die tot dicht bij hun doelen zijn opgevaren, raketten met atoomspringstof op kuststeden kunnen afvuren. In de eerstvolgende 5 tot 10 jaar, zal geen enkel land over een groot aantal atoombommen beschikken, maar zelfs een gering aantal bommen kan aan de industrie grote schade toebrengen en vele mensen doden. Grote afstanden leveren geen bescherming meer op. De verdediging moet liggen in het vermogen om een offensief in te zetten, zodra men wordt aangevallen.

De nieuwe wapens hebben onze aarde

kleiner gemaakt en onveiliger. Het voor- naamste doel moet zijn door een democratische levenswijze de vrede en het welzijn der volkeren te bevorderen. Wordt men desondanks toch aangevallen dan kan men achtereenvolgens drie fasen onderscheiden en wel 1e vergeldingsmaatregelen van de luchtmacht, 2e het nemen van vooruitgeschoven bases en 3e het grote beslissende offensief. Men moet echter voortdurend gereed zijn voor de eerste phase en zo snel mogelijk voor 2e en 3e.

Een zo lange voorbereidingstijd als de V.S. in de tweede wereldoorlog kreeg is nu uitgesloten.

Een volgende vraag is hoe de nieuwe wapens het eigenlijke gevecht zullen beïnvloeden. De atoombom leidt er toe, dat men een grotere verspreiding zal moeten toepassen dan in de laatste oorlog het geval was. Maar legers die zich in gevechtsaanraking met elkaar bevinden, zullen geen doel voor de atoombom zijn. De mogelijkheid van een atoombomaanval leidt tot grotere verspreiding van belangrijke gronddoelen en vlootbases opdat met een enkele atoombom geen grote concentraties van troepen, vliegtuigen of schepen verloren zullen gaan. De atoombom zal besmette radio-actieve gebieden opleveren, die vermeden moeten worden tot ze weer geneutraliseerd zijn. Met verbeterde indicatie-instrumenten zijn deze gebieden behoorlijk te onderkennen. Ook is men in het bezit van beschermende kleding tegen dit gevaar. De atoombom uit de tweede wereldoorlog is sindsdien verbeterd en heeft o.m. een grotere uitwerkingssfeer. De noodzakelijkheid van een grotere verspreiding maakt de leiding veel moeilijker, want het levert grote bezwaren op om troepen, schepen of vliegvelden, die zeer verspreid zijn opgesteld, goed in eigen hand te houden. Hoofdvoorwaarde is, dat men over zeer betrouwbare verbindingsmiddelen beschikt. De artilleriesteun voor de infanterie zal waarschijnlijk meer doeltreffend en agressief worden door een verdere ontwikkeling van de artillerie of motoraffuit. Artillerie-eenheden zullen zich sneller kunnen verplaatsen en gemakkelijker van stelling kunnen veranderen, om zich te onttrekken aan 's vijands vuur. De artillerie-steun zal nog worden versterkt door geleide projectielen.

Tanks zullen sneller zijn en krachtiger bewapend, waardoor zij de vechtende man meer steun en bescherming kunnen geven. Gepantserde personeelswagens zullen worden gebruikt voor troepentransport. Gevechtsvliegtuigen en bommenwerpers zullen in aantal toenemen, om in nauwe

samenwerking op te treden met de grondtroepen. Terugstootloze vuurmonden zullen de vuurkracht aanzienlijk vergroten. Het tempo van de strijd zal sneller zijn en betere handvuurwapenen zullen de individuele soldaat tot een beter strijder maken.

De vuurleiding voor het opsporen en bestrijden van vliegtuigen op zeer grote hoogte, die zich met enorme snelheden voortbewegen is veel verbeterd. Voor de bestrijding van deze vliegtuigen zijn luchtdoelkanonnen van 120 mm uitstekend geschikt, terwijl de „Sky-Sweeper” een volautomatisch kanon met radar vuurregeling uitstekend geschikt is voor de bestrijding van laagvliegende vliegtuigen.

Het moeilijkste vraagstuk, dat zich aan de vergrote mobiliteit waarschijnlijk zal voordoen, is dat der leiding en der verbindingen. De toestand kan zich elk ogenblik snel wijzigen.

Infanterie moet worden geoefend in luchtlandingsoperatiën, want troepen zullen snel verplaatst moeten worden om daarna de vijand een beslissende slag toe te brengen. Luchtlandingsoperatiën zullen vele moeilijke problemen opleveren betreffende aanvoer en verzorging.

De vlootinstallaties zullen meer verspreid moeten worden. De tactiek ter zee zal waarschijnlijk niet radicaal gewijzigd worden. Een verspreid optredende vloot zal geen voldoende lonend doel opleveren voor een kostbare atoombom. De afweer tegen vijandelijke onderzeeërs zal verbeterd worden. De nieuwste ontwikkeling van het luchtwapen heeft vele problemen naar voren gebracht. Het gebruik van de straalmotor in plaats van de verbrandingsmotor heeft de snelheden der gevechtsvliegtuigen geweldig verhoogd. Straalvliegtuigen gebruiken echter een enorme hoeveelheid benzine en hebben een kleine actie-radius en een kortere levensduur. Alleen op grote hoogte en bij grote snelheden heeft de straalmotor een even economisch brandstofverbruik ten opzichte van de verbrandingsmotor.

Vliegtuigen met snelheden van 900 km per uur geven bijzondere moeilijkheden bij het luchtgevecht. Met deze snelheid zal de gevechtsvlieger zijn doel slechts een fractie van een seconde in zijn vuurbereik

hebben en hij zal over een zeer verbeterd wapen moeten beschikken om een doel te treffen, dat eveneens een dergelijke snelheid heeft. Misschien zal men moeten overgaan tot het gebruik van raketten, geleide projectielen of projectielen met nabijheidsbuis. De bommenwerpers zullen verder, sneller en hoger vliegen en krachtiger bommen meevoeren. Zowel de gevechtsvlieger als de bommenwerper zullen voor het probleem staan, de beter verdedigde luchtdoelkringen te vermijden — de radar-waarschuwingsnetten, het sterk verbeterde luchtdoelgeschut en de luchtdoelraketten — terwijl toch hun aanvallen succes moeten hebben.

Om een behoorlijke productie van de nieuwste strijdmiddelen te verkrijgen, moet de industrie aan zeer hoge technische eisen voldoen.

De nieuwe wapenontwikkeling schept dus vele problemen. Het eist o.m. het handhaven van een voortdurende staat van steeds gereed staan.

Armed Forces Talk 312.

B. K.

Gebruik tegen
schimmel tussen de tenen
of
zwemmerseczeem :

„DARO”
Undecylen-emulsie

★

Geen vette zalf, maar emulsie
Waarborgt een absolute genezing

DARO Geneesmiddelen
zijn betrouwbaar

BAETEN'S SHOEN- EN LEDERFABRIEKEN

(v.h. Fa.

M. C. Th. Schrauwen)

Schoenfabriek „ALPHA” - Kuipleerlooiërij

Alphen (N.Br.) — Telefoon 213 — Na Kantoortijd 264